

ด้วยพลังคำสาปแห่งเทพจิ้งจอก ผู้ใด "ขโมยหนังสือ" จะติดอยู่ใน "มิคุระคัง" ตลอดกาล

この本を盗む者は

**เมืองต้องมนตร์
คนขโมยหนังสือ**

ฟุคะมิตสึ โนวากิ เขียน
สุริยจวรรณศิริ สิริวัฒนกุล แปล

เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ

この本を盗む者は

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฟุกะมิโตริ โนวากิ เขียน
สุริยงวรฤทธิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ

この本を盗む者は

ฟูกะมิโดริ โนวากิ เขียน
สุริยงวรรณดี สิริวิวัฒน์กุล แปล
Sasi ภาพปก

KONOHON WO NUSUMU MONO WA

© Nowaki Fukamidori 2020

First published in Japan in 2020 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through Japan
UNI Agency, INC., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

ราคา 359 บาท

ISBN 978-616-14-0371-3

ฟูกะมิโดริ, โนวากิ.

เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ.- กรุงเทพฯ : บ๊อค ไทม์, 2565. 384 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรรณดี สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0371-3

ที่ปรึกษา

ผู้จัดการ

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายขาย

จัดทำและจำหน่ายโดย

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวบะระ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

อรรธมา นาคศิริ, ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

Sasi

พงศธร อูปลั้มภ

อภิญา ผาสูตะ

มณัญชยา ศิริวงษ์

บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อสิ่งล้ำค่าถูกปกป้องจากผู้หมายปองด้วยคำสาปแห่งเทพ แต่ผลของมันมากเกินกว่าการลงทัณฑ์หิวขโมย หากไม่แก้ไขและตามรอยใจผู้นั้นกลับมา เวทมนตร์จะเปลี่ยนผู้คนและกลืนกินเมืองทั้งเมือง!

เรื่องราวแฟนตาซีของนวนิยาย **‘เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ’** ที่จะพาคุณผจญภัยไปพร้อมกับตัวละครที่หลุดเข้าไปในโลกของหนังสือ เรื่องต่างๆ เพื่อตามล่าหาหิวขโมย และทุกครั้งเปรียบเสมือนได้อ่านนิยายหลายเล่มในคราวเดียวกัน

แต่แม้เรื่องราวแฟนตาซี แต่ดำเนินเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนและมีความลึกลับ จนสามารถหยุดคุณไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ อ่านแล้ววางไม่ลง

‘เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ’ นวนิยายที่ถูกเสนอเข้าชิงรางวัลฮันยะไทโช (本屋大賞) ปี 2021 ซึ่งเป็นรางวัลที่พนักงานร้านหนังสือทั่วประเทศช่วยกันลงคะแนนว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากจะขายมากที่สุดในแต่ละปี ทั้งยังได้คะแนนลำดับที่ 3 ของ ‘คิโนะเบสท์’ (キノベスト!) ปี 2021 ด้วย

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ขอพาคุณเข้าไปผจญภัยในโลกแห่งหนังสือด้วยมนตร์แห่งคำสาป และตามล่าโจรขโมยหนังสือ เพื่อให้เมืองแห่งหนังสือและผู้คนกลับคืนสู่สภาพเดิมไปพร้อมกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

คำนำผู้แปล

ปกติแล้วผู้แปลมักได้รับมอบหมายให้แปลนวนิยายรหัสคดีเสียเป็นส่วนใหญ่ และเพิ่งเคยได้อ่านแนวแฟนตาซีจากฝั่งญี่ปุ่นอย่างจริงจังเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก ถึงอย่างนั้นนวนิยายเล่มนี้กลับเนื้อหาไม่ได้เบาอย่างที่คิด มีการสอดแทรกกลวิธีการประพันธ์ของแต่ละประเภท (Genre) ได้อย่างมีกลิ่นอายและโดดเด่น มีสำนวนให้ตีความ มีอรรถรสเนื้อหาจากเรื่องซ้อนเรื่อง ที่แตกต่างกันถึง 4 เรื่องด้วยกัน ก่อให้เกิดความรื่นรมย์อย่างหาตัวจับยาก ในนวนิยายหนึ่งเรื่อง

และที่สำคัญ หากผู้อ่านชอบนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ในเรื่องนี้ก็มีการทิ้งปมไว้ให้ตามติดไปที่ละเปลาะ มารู้ตัวอีกทีก็อ่านจนจบเล่มเสียแล้ว

จึงไม่แปลก ที่นวนิยายเรื่องนี้จะถูกโหวตให้เข้าชิงรางวัลฮันยะไทโช (本屋大賞) ซึ่งเป็นรางวัลที่พนักงานร้านหนังสือทั่วประเทศช่วยกันลงคะแนนว่าหนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่อยากจะขายมากที่สุดในปี ค.ศ. 2021 และยังได้รางวัลลำดับที่ 3 ของ ‘คิโนะเบสต์’ (キノベスト!) ในปีเดียวกัน จัดโหวตโดยร้านคิโนะคุนิยะ ญี่ปุ่น

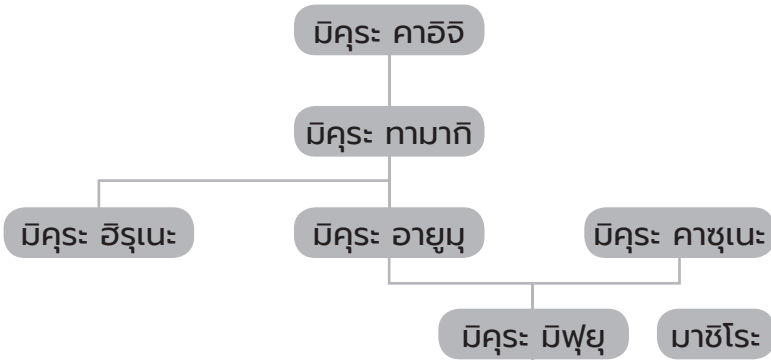
เมื่อผู้อ่านพลิกหน้าถัดไป จะถูกดูดเข้าไปผจญภัยในหนังสือแต่ละเรื่อง ต่างยุคต่างสมัย ตื่นใจไปกับความแฟนตาซีซึ่งผู้แต่งเกริ่นไว้ตั้งแต่บทแรกว่า “เรากำลังถูก ‘สัจนิยมมหัศจรรย์’ ไล่ล่า”

ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งหนังสือครับ

สุริยวารวุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

คนในมิคุระคัง

มิคุระ คาอิจิ

นักวิจารณ์และนักรวบรวม
งานเขียนของเมือง โยมุนางะ

มิคุระ ฮิรุเนะ

น้องสาวของมิคุระ आयุมุ
และเป็นอาของมิคุระ มิฟุยุ

มิคุระ ทามากิ

ลูกสาวของมิคุระ คาอิจิ
นักรวบรวมหนังสือต่อกับบิดา

มิคุระ คาซุเนะ

ภรรยาของมิคุระ आयุมุ จากไป
ด้วยโรคมะเร็งตอนที่มิฟุยุยังเด็ก

มิคุระ आयุมุ

ลูกชายของมิคุระ ทามากิ
ปัจจุบันเป็นเจ้าของมิคุระคังและ
หัวหน้าค่ายยูโต

มิคุระ มิฟุยุ

ลูกสาวของมิคุระ आयุมุ และ
คาซุเนะ เป็นคนเดียวในตระกูลที่
ไม่ชอบอ่านหนังสือ

มาชิโระ

เด็กสาวปริศนาที่นำทางให้มิฟุยุ
ตามจับโจรขโมยหนังสือ

คนในเมืองโยมุนางะ

ฮารุตะ

พนักงานร้านหนังสือวาคาบะโด

เซจิฮุบ

ได้ชงยูโดร่วมกับพ่อของมิฟุยุ

แอบชอบฮาราดะ

ฮาราดะ

เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ

คัททึ

เด็กหนุ่มที่ได้เรียนอยู่ในค่ายยูโด

ยุคาริ

ลูกสาวเจ้าของร้านยาภิโทธิ

คานาเมะ

เจ้าแกร้าน BOOKS MYSTERY

ผู้ไม่ถูกกับตระกูลมิคุระ

อิโรคาวะ และ มิโนตะ

เพื่อนในห้องของมิฟุยุ

คิคุจิ ณะ

ครูสอนพลศึกษาในโรงเรียนของ

มิฟุยุ

มิกิ

ครูสอนภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียน

ของมิฟุยุ

เคโกะ

หญิงสาวจากเมืองข้างๆ

บทที่ 1

รงแห่งสังนิยม มหัทศจรรยไล่ล่า

หากเอ่ยถึงมิคุระ คาอิจิแห่งเมืองโยมุนางะแล้วละก็ ผู้คนจะรู้จักเขาในฐานะนักวิจารณ์และนักสะสมหนังสือหายากระดับโลก คนดังผู้อาศัยในเมืองนี้มายาวนาน ตั้งแต่อู่วัวล้มตายไปจนถึงวันสิ้นใจกะทันหันขณะอ่านหนังสือที่เฉลียงบ้านแบบญี่ปุ่น

มิคุระ คาอิจิได้รับสรรเสริญเยินยอให้เป็นผู้รอบรู้ เช่น

‘ถ้าไม่รู้สิ่งใด ให้ถามคุณมิคุระ’

‘หากจะหาหนังสือ ลองไปหาคุณมิคุระสักครั้งสิ’

‘เจ็บปวดใดๆ ให้นำถึงคุณมิคุระก่อนหาหมอ’

แต่ไม่มีใครรู้ว่าหนังสือเล่มที่ซ่อนอยู่ในห้องหนังสือกันแน่

ผังเมืองโยมุนางะเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน มุมทั้งสี่โค้งมน เมืองนี้คล้ายเกาะอยู่กลางน้ำ มีแม่น้ำสายใหญ่แตกแขนงเป็นสองสาย ล้อมกรอบเหนือใต้ ก่อนไหลลงมาบรรจบกันอีกครั้ง

‘มิคุระคัง’ ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนนี้ นับตั้งแต่คาอิจิเสียชีวิต มิคุระคังถูกซ่อมแซมพื้นและเสาให้มั่นคงแข็งแรงหลายต่อ

หลายครั้ง พื้นที่ใต้ดินสองชั้นไล่เรื่อยไปถึงบนดินอีกสองชั้นถูกเปลี่ยนเป็นคลังหนังสือขนาดใหญ่ อาคารหลังนี้มีชื่อเสียงถึงขนาดกล่าวขวัญกันว่า ‘ผู้ใดอาศัยในโยมุนางะ ไม่ว่าจะเด็กน้อยหรือคนชราร้อยปี ต่างเคยมาเยือนสักครั้งในชีวิต’

คาอิจิริมิตาคุโลกเมื่อ ค.ศ. 1900 และมุ่งมันสะสมคอลเล็กชันหนังสือมาตั้งแต่สมัยไทโช ยิ่งไปกว่านั้น มิคุระ ทามากิ ลูกสาว ยังได้สืบทอดเจตนารมณ์ และเป็นผู้รวบรวมงานเขียนชั้นเทพไม่ด้อยไปกว่าบิดา ด้วยเหตุนี้ จำนวนหนังสือจึงเพิ่มทวีขึ้น

และแน่นอน ที่ใดมีหนังสือ ที่นั่นย่อมดึงดูดคนรักสะสมหนังสือชั่วดีปะปนกันไป

วันหนึ่ง ทามากิเะใจว่ามีหนังสือหายไ้จากชั้นราวสองร้อยเล่ม ส่วนหนึ่งเป็นหนังสือหายากของมิคุระคัง ช่วงนั้นมีภารกิจกรรมหนังสืออยู่เนืองๆ ครั้งหนึ่งทามากิไปเฝ้าแหล่งซื้อขายหนังสือเก่า และข่มขู่คาดคั้นถามถึงหนังสือที่หายไปกับพ่อค้าหนังสือมือสองซึ่งเป็นคนรู้จักของบิดา บางครั้งถึงขนาดด่าทอกลุ่มคนที่พยายามขายหนังสือต่อด้วยราคาสูงลิบลิว จนตำรวจต้องเข้ามาไกล่เกลี่ย

ทว่าเมื่อทามากิเห็นว่าหนังสือหายากสองร้อยเล่มหายไปแล้ว จิตใจย่อมกระวนกระวายไม่เป็นสุข เธอตัดสินใจปิดตายมิคุระคังทันที ผู้คนที่อาศัยในละแวกนี้ต่างรู้เห็นเป็นพยานว่า มีพนักงานจากบริษัทรักษาความปลอดภัยรายใหญ่หลายคนเข้ามาติดตั้งอุปกรณ์เตือนภัยแทบจะทุกจุดในอาคารให้อยู่ในสายตาทามากิ ซึ่งใช้เวลาเพียงหนึ่งวันเท่านั้น

นับแต่นั้นมา นอกจากคนในตระกูลมิคุระแล้ว ไม่มีใครสามารถเข้าออกอาคาร หรือหยิบยืมหนังสือออกไปได้แม้แต่คนเดียว รวมถึงเพื่อนสนิทของบิดา กระทั่งนักวิชาการมีชื่อก็ยังถูกปฏิเสธไม่ไว้หน้า

¹ 大正時代 เริ่มเมื่อ ค.ศ. 1912 และสิ้นสุดเมื่อ ค.ศ. 1926

หลังจากมิคุระคังถูกปิด เสียงกรี๊ดร้องของทามาากิที่ชาวบ้านเคยได้ยินตอนเธอรู้ว่ามีการขโมยหนังสือเกิดขึ้นก็เงียบหายไป ทุกสิ่งกลับคืนสู่ความสงบ แม้เป็นเรื่องน่าเสียดายที่ไม่อาจสัมผัสคลังหนังสือมิคุระคังได้อีก แต่ว่าทุกวันนี้การอ่านหนังสือในเมืองโยมุนางะซึ่งเป็นเมืองแห่งหนังสือไม่ใช่เรื่องยากลำบากอีกต่อไปแล้ว ผู้คนในเมืองนี้พูดแบบนั้นด้วยความรู้สึกโล่งใจเสียด้วยซ้ำ

หลังทามาากิเสียชีวิต กลับมีข่าวลือเหลือเชื่อแพร่สะพัด

นั่นคือ ‘อุปกรณ์เตือนภัยของทามาากิไม่ใช่สิ่งของทั่วไป’ เพราะทามาากิตั้งใจปกป้องหนังสือที่ตนรักอย่างยิ่ง จึงอธิษฐานต่อเทพจึงจอกซึ่งมีความผูกพันลึกซึ้งกับเมืองโยมุนางะ ให้อายมุนตรีประหลาดลงในหนังสือแต่ละเล่ม

เรื่องเล่านี้เริ่มขึ้นหลังจากมิคุระ อายุมูเข้าโรงพยาบาลได้ไม่กี่วัน เขายังมีน้องสาวอีกคนชื่อฮิรุเนะ ทั้งสองเป็นผู้ดูแลมิคุระคังในปัจจุบัน

ทว่าตัวละครหลักกลับไม่ใช่อายุมูกับฮิรุเนะ แต่เป็นคนรุ่นหลังถัดมาอีกหนึ่งรุ่น นั่นคือ มิคุระ มิฟุยุ ลูกสาวของอายุมู

มิฟุยุนั่งสัปหงกอยู่ในรถไฟโยกโคลงอย่างกับนั่งในเรือพาย เธอแต่งเครื่องแบบนักเรียน ด้วยความที่เพิ่งขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สี่จึงยังไม่คุ้นเคยกับการใส่เท้านัก

ศิระษะมิฟุยุเอียงไปทางซ้าย กระทั่งโขกเข้ากับเสาสีเงิน ตอนนี้อยู่ไกลกว่าแล้ว เป็นเวลาก่อนช่วงหัวโมงเร่งด่วนเล็กน้อย ภายในขบวนจึงมีผู้โดยสารบางตา กว่าครึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายเหมือนมิฟุยุ

แสงอาทิตย์อัสดงสีเหลืองนวลดูจางลงจนกลายเป็นสายน้ำเข้ามาทางหน้าต่าง ในไม่ช้ารถไฟก็มุ่งหน้าสู่สะพานข้ามแม่น้ำ เกิดแถบเงาเคลื่อนทับ

ร่างผู้โดยสาร เบาะที่นั่ง และพื้น รถไฟเบรกและหยุดกะทันหัน มิฟูยสะดุ้งตื่นเพราะรถไฟลั่นโคมลง ถูกรถไฟชนสะดวงซื้อที่วางไว้บนตักยังคงเกยวอยอยู่ในมือ เด็กสาวเกาะศีรษะแล้วใช้นิ้วต่างหิวสางผมดำขลับ พลังบิตชีก็เกยจเสียดาบเวลาที่มีค่าดังทอง มิฟูยหาวหวอดครั้งหนึ่ง รถไฟยังคงจอดนิ่งก่อนถึงสถานี เธอล้วงโทรศัพท์มือถือถือแบบฝาพับซึ่งถูกเพื่อนร่วมชั้นล้อว่าเป็นรุ่น ‘เกาะกาลาปาโกส’² เพื่อเช็คเวลา ถ้าไม่รีบคงไม่ทันเวลาอาหารเย็นที่โรงพยาบาลแน่

นาฬิกาดิจิทัลเพิ่งเปลี่ยนตัวเลขนาฬิกาครั้งเดียว รถไฟก็เริ่มขยับอืดอาดอีกครั้ง ทิวทัศน์นอกหน้าต่างค่อยๆ เปลี่ยนจากโครงเหล็กสะพานกับผิวน้ำสีเทาเข้มไปเป็นซานซาลาใต้หลังคาทางโค้ง รถไฟเคลื่อนผ่านป้ายหน้าร้านขายเสื้อผ้าติดประกาศลดกระหน่ำซัมเมอร์เซล ป้ายบอกทางใกล้ร้านหนังสือขนาดใหญ่ ก่อนจะหยุดลงตรงหน้ากลุ่มคนสวมชุดสูทยืนเรียงราย

“โยมูนางะ สถานีโยมูนางะ”

มิฟูยกลับหาวขณะยืนขึ้น พลันประสานสายตากับเด็กผู้หญิงโรงเรียนเดียวกับเธอซึ่งนั่งตรงข้ามกัน เด็กคนนั้นใส่แว่น ถือหนังสือขนาดบุงโกะ³

‘อ้อ ฉันเองก็รู้จัก เล่มนี้กำลังขายดีเชียว’ มิฟูยนึก

มิฟูยก็แค่นึกไปอย่างนั้นเอง เนื้อหาเป็นอย่างไรไม่รู้ แล้วก็ไม่อยากจะรู้ด้วย เพราะเธอเกลียดหนังสือ

วินาทีที่เธอกำลังจะก้าวขาลงจากรถไฟ

“เอ่อ...” มีเสียงทักขึ้นมา

นักเรียนหญิงถือหนังสือตามมิฟูยลงจากรถไฟด้วย

“คุณมิคุระใช้ใหม่คะ”

² ด้วยความที่โทรศัพท์มือถือของญี่ปุ่นได้พัฒนาฟังก์ชันสำหรับใช้ในเกาะญี่ปุ่นจนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว วัยรุ่นจึงนิยมเรียกโทรศัพท์มือถือเช่นนี้ว่า มือถือรุ่นกาลาปาโกส

³ หนังสือปกอ่อนขนาด 105 × 148 มิลลิเมตร

มิพยูมองตราโรงเรียนบริเวณคอเสื้ออีกฝ่ายทันที รวากับจำนักเรียนหญิงสวมแว่นกรอบชมพูไม่ได้ สีน้ำเงินหมายถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า นี่เธอต้องใช้ภาษาสุภาพกับเด็กสาวคนนี้ด้วยหรือเปล่านั้น

“...ใช่ค่ะ”

“นี่ก็แล้วเสียว! ได้ยินว่าคนจากตระกูลนั้นเข้ามาเรียนที่เดียวกันฉันคิดอยู่เลยว่าคงได้เจอเข้าสักวัน”

มิพยูทำหน้าที่เซ็งพลาถหลังให้นักเรียนหญิงซึ่งไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อมาก่อนก้าวขายาวๆ ตัดเข้าไปในกลุ่มผู้โดยสารที่เบียดเสียดบนชานชาลา

“อะ นี่ เดี่ยวสิ! มาเข้าชมรมวรรณกรรมใหม่ นี่เธอ”

มิพยูแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่รู้ไม่ชี้ เธอล้วงตัวเดือนออกมาจากกระเป๋าเสื้อเบลเซอร์ รู้สึกแยที่มีคนมาพูดต่อหน้าว่าเธอเป็นพวกมิครุระ

เด็กสาวเลียววาหลังพ้นจากช่องตรวจตั๋วอัตโนมัติ ท้องฟ้ายามเย็นช่วงต้นฤดูร้อนเปลี่ยนเป็นสีแสด ลำแสงทะลุผ่านต้นฮานามิซุกิ⁴ เรียงรายอยู่สองข้างทาง สุดปลายถนนมีโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่สุดในละแวกนี้ มิพยูผ่านช่องประชาสัมพันธ์ด้านหน้าก่อนเข้าไปข้างในห้องผู้ป่วยสี่เตียงอยู่ชั้นสามของตึกผู้ป่วยใน แต่ละเตียงกันผ้าม่านสีขาวทำให้มองไม่เห็นผู้ป่วยคนอื่นๆ

“อู๋ฮู คุณพ่อขา”

ทันทีที่เปิดม่านออก เด็กสาวก็โบกมือให้อายุมุ เขาสวมชุดนอน ศีรษะมีผ้าพันแผล แก้มขวามีรอยฟกช้ำดำเขียวขนาดใหญ่ ขาขวาหุ้มเฝือก ด้วยความที่เป็นคนร่างใหญ่ จึงเห็นเตียงผู้ป่วยหลังนี้เล็กไปถนัดตา

“อาการเป็นยังไงบ้างคะ”

“แข็งแรงขึ้นมากแล้ว แผลที่ศีรษะก็ดี”

⁴ ต้นด็อกวูด (Dogwood) เป็นไม้ดอกที่มีถิ่นกำเนิดในแถบอเมริกาใต้ ชื่อนี้ได้มาจากลวดลายบนกิ่งและเปลือกของลำต้นที่คล้ายกับลายขนสุนัขหลายพันธุ์

“แต่ก็ยังออกจากโรงพยาบาลไม่ได้นี่คะ”

มิพยุยืนดูจากร้านสะดวกซื้อที่ถือมาให้ ข้างในมีกระป๋องสี่เหลี่ยมอยู่สองกระป๋อง เป็นกาแฟหือแม็กซ์ของโปรดของบิดา กับถุงขนมคะรินโด⁵

“แล้วต้องอยู่ไปอีกนานแค่ไหนคะ”

“นั่นนะสิ ยังต้องทำกายภาพบำบัดอีก ที่ศูนย์ฯ เซकुคงเป็นคนดูแลให้ พ่อไม่เป็นไรหรอกน่า ‘ไม่เป็นไรจริงๆ’”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นสักหน่อย”

มิพยุถอนใจให้พ่อที่กำลังเปิดฝากระป๋องกาแฟ

นอกจากเป็นผู้ดูแลมิคุระคังแล้ว อาญุมยังดูแลค่ายยูโด เขาประสบอุบัติเหตุเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาเอง ขณะปั่นจักรยานริมตลิ่งอย่างอารมณ์ดีจู่ๆ แมวกระโดดพรวดออกมาจากที่ซ่อน แม้อาญุมเป็นคนชอบแมวไม่ว่าสายพันธุ์ไหน แต่เพราะตกใจจนผล็อยมือจากมือจับจักรยาน จึงทำให้ร่วงตกตลิ่ง

แมวดวงแข็งไม่เป็นอะไร ทั้งยังมีคนวิ่งจ็อกกิ้งตามหลังมาติดๆ จึงเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ อุตุส่าห์ช่วยเรียกรถพยาบาลให้ และแม้จะเคยผ่านการเป็นฝ่ายตั้งรับในกีฬายูโดมายาวนาน แต่แพทย์ลงความเห็นว่าจะหายดีต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน

ถึงอย่างไร ค่ายยูโดก็ได้เซจิฮุนเป็นผู้ฝึกสอนแทน งานบ้านก็พอทำไหว ทว่ายังเหลือปัญหาใหญ่อยู่อีกหนึ่งข้อ

“แล้วคุณอาฮิรุเนะจะทำไมล่ะคะ”

บิดาตกใจ ชะงักมือขณะยกกาแฟกระป๋องขึ้นดื่ม

“...ฮิรุเนะไปทำอะไรมาหรือ”

“จะทำไปแล้วหรือยังไม่ทำ ก็แยเหมือนกันนั่นละคะ”

มิพยุถอนหายใจอีกครั้ง... คราวนี้ลึกล้ำและยาวนานกว่าเมื่อครู่

⁵ แป้งชุบน้ำตาลทอด

ประหนึ่งดิ่งลมออกมาจากก้นบึ้งของหัวใจ เสียงเมโลดี้เพลงกล่อมเด็ก
ยูยะเกะโคะยะเกะ⁶ บอกรวยล้ำค่า กับเสียงแตรดังปูดปี่เปิดจากคนขายเต้าหู้
ลอยเข้ามาทางหน้าต่าง

“ตั้งแต่คุณพ่อเข้าโรงพยาบาล ก็มีเรื่องร้องทุกข์เข้าไปแล้วตั้งสาม
ครั้ง ครั้งแรกที่ทิ้งกล่องข้าวยังงี้ก็ไม่ว่าให้หกรื้อรถตรงที่ทิ้งขยะ เมื่อวาน
สัญญาเตือนภัยที่มีคุระคังก็ตั้งไม่หยุดอยู่สามชั่วโมง สรุปคือเป็นปัญหา
ที่คุณอาฮิรุเนะจัดการอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง แถมที่ทำการเขตยังโทรศัพท์
มาอีก”

มิฟูยูแคะงุซนมคะรินโต หยิบก้อนสีน้ำตาลใหม่ออกมากัด เศษขนม
ร่วงกราวลงบนกระป๋องยาวคลุมซ่า เด็กสาวหน้าบึ้งตันที่ ก่อนบรรจบเก็บ
ทีละชิ้นใส่ปาก

“...พ่อเข้าโรงพยาบาลมาได้กี่วันแล้วนะ”

“ห้าวันคะ”

“สามครั้งในห้าวันเชียวนะหรือ...”

อายุมุเกาศีระชะ

“ทั้งที่อาของมิฟูยูบอกพ่อว่า ถึงอยู่คนเดียวก็สบายหายห่วงแท้ๆ”

“สบายหายห่วงที่ไหนกันล่ะคะ แต่ไหนแต่ไรก็มีแต่คุณพ่อนั้นแหละ
ทำหน้าที่ควบสองตำแหน่ง เป็นทั้งผู้จัดการมิคุระคัง ทั้งยังดูแลคุณอาอีก
หนูรู้ดีค่ะว่าวีรกรรมของคุณอาฮิรุเนะเป็นยังไง ถึงใครๆ จะบอกว่าเป็นคน
เฉลียวฉลาด อ่านหนังสือในคลังของมิคุระคังมาหมดแล้วก็เถอะ แต่ถ้า
เอาแต่สร้างปัญหาให้คนอื่นแบบนั้น หนูว่าคุณอาที่ใช้ชีวิตไม่เป็นได้เป็นพาย
เท่าไร อายุก็ป็นี่แล้ว แถมยังสร้างแต่ความเดือดร้อนให้เพื่อนบ้าน”

มิฟูยูไม่สบอารมณ์ระคนรู้สึกผิด ไม่อาจชมอาการไม่พอใจที่เอ่อตัน
ขึ้นมาได้ จึงเอาแต่บ่นพึมพำให้บิดาฟัง

⁶ ประพันธ์เนื้อร้องเมื่อปี ค.ศ. 1919 โดยนาการุระ อุโก เนื้อหาบรรยายถึงวิถีชีวิตคนยามเย็น

ปีนี้คุณอายังสาวของเธออายุล่วงเข้าสามสิบแล้ว มิฟุยกี้เข้ากับอาไม่ค่อยได้มาตั้งแต่เด็ก นั่นคือสิ่งที่อาญุมุสังเกตได้

“...แล้วเราจะทำยังไงกันดี มิฟุยกี้มีคำแนะนำใหม่ ปัญหาของฮิรุเนะจะได้คลี่คลายลงบ้าง”

“เอ๊ะ”

มิฟุยกี้แค่อยากให้อาเป็นที่ระบายความไม่พอใจเท่านั้นเอง เธอประสานมือเก้ๆ กังๆ

“นี่อะไรไม่ออกเลยคะ”

“พ่อคงไม่ได้ออกจากโรงพยาบาลเร็วๆ นี้แน่ และถึงจะกลับบ้านได้แต่เขาเป็นแบบนี้ก็คงไปดูแลงานที่มีคุระคังไม่ได้อีกสักพักเลย”

“...งั้นก็ให้คุณอาฮิรุเนะออกมาจากมิคุระคังแล้วปิดตายไปเลย”

“จะให้คุณอาไปที่ไหนหรือ จะให้มาอยู่ที่บ้านเราหรือ ตอนคุณย่าตามากี่เสีย มิฟุยกี้เองไม่ใช่หรือที่ค้านหัวชนฝาว่าไม่อยากอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน ส่วนฮิรุเนะ หัวเด็ดตีนขาดยังไงก็ไม่ยอมออกมาจากมิคุระคังหรอก รายนั่นถ้าไม่มีหนังสือคงอยู่ไม่ได้แน่”

สีหน้าบิดาคุณอาอ่อนโยน แต่น้ำเสียงกลับจริงจังเฉียบขาด มิฟุยกี้หลบสายตาทันที ก่อนจะหยิบคะรินโตเข้าปากอีกคำหนึ่ง ปลายนิ้วเหนียวเหนอะหนะ

“หนูจะบอกให้เพื่อนบ้านละแวกนั้นอดทนอีกสักหน่อยคะ”

“มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้นี่นะ นั่นสิ หลังจากนั้นมีการร้องเรียนเรื่องทิ้งกล่องข้าวในที่ทิ้งขยะมาอีกหรือเปล่า”

“ยังไม่ได้ยินนะคะ...”

“งั้นก็ อย่างน้อยฮิรุเนะก็ได้บทเรียนอะไรบ้างละนะ”

“หนูว่าคงไม่ได้เรียนรู้อะไรเท่าไรหรอกคะ”

“นั่นสินะ นี่ คุณอาฮิรุเนะได้ออนบ้างไหม”

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ประสานสายตากับบิดาพอดี มิพยุรู้สึกถึงกลางร้ายที่กำลังแผ่ซ่านในอก

“มิพยุไม่เป็นห่วงคุณอาหรือ ฮิรุเนะนะ ขำก็ไม่กิน น้ำก็ไม่ดื่ม สงสัยเอาแต่นอนซมแน่เลย”

นิสสัยมิคุระ ฮิรุเนะ⁷ ขำเหมือนกับชื่อ ‘เกิดมาเพื่อนอนกลางวันแท้ๆ’ ขำเป็นเรื่องน่าขันเสียนี้กระไร ถ้าปล่อยฮิรุเนะไว้คนเดียว เธอนอนได้ตั้งแต่สิบสองชั่วโมงถึงยี่สิบชั่วโมงเลยทีเดียว ดูเหมือนว่าสมัยที่ยังอายุน้อยกว่านี้ ฮิรุเนะจะตื่นขึ้นมานานกว่านี้ ทว่านับแต่มิพยุเกิดมา การนอนของฮิรุเนะก็เป็นแบบนี้เสียแล้ว จึงไม่แปลกที่หลังจากทามากิเสียชีวิตไปอายุมุจึงต้องเที่ยวไปมิคุระคังเพื่อดูแลฮิรุเนะ

มิพยุคิดเสมอว่าถ้ามีใครสักคนมาช่วยคงดี แต่ผู้ที่จะเข้ามิคุระคังได้มีเพียงคนในตระกูลเท่านั้น และอายุมุรักษากฎที่ทามากิบัญญัติไว้เสมอมา ส่วนมารดาของมิพยุได้ด่วนจากไป ญาติคนอื่น ๆ ก็ห่างเหิน

ถ้าคุณอาไม่ได้อ่านหนังสือก็คงจะไม่กินไม่กินนอน ส่วนเรื่องอื่นๆ รอบตัว คุณอาแทบจะทำอะไรไม่เป็นเลย จนคุณพ่อต้องเดือดร้อนแทนทุกวี่วัน มิพยุเห็นสภาพแบบนี้มาตั้งแต่เกิด จึงหวาดหวั่นกับอนาคตตัวเองเหลือเกิน ‘ถ้าเกิดคุณพ่อเป็นอะไรขึ้นมา แล้วเหลือแค่คุณอาฮิรุเนะละก็ฉันคงต้องรับหน้าที่ดูแลคนไข้ผู้นี้ต่อแน่ๆ’

ไม่ว่าเธออาจต้องเผชิญชะตาเช่นนี้ในเร็ววัน

มีแต่คนบอกว่าเกิดในตระกูลมิคุระช่างดีเหลือเกิน ไม่เห็นจะดีตรงไหนเมื่อก็ถูกรุ่นพี่ที่ไม่รู้จักมาชวนเข้าชมรมวรรณกรรม ฉันไม่ได้ชอบหนังสือสักหน่อย ไม่ชอบอ่านด้วย เกเลียดที่สุด

มิพยุขมความไม่พอใจที่เอ๋อทันจนถึงคอหอยด้วยกำแพงระบองที่ยังไม่เปิด เธอกรอกเข้าปากก่อนเรอเอารสชาติหวานเลี่ยนออกมา

⁷ ฟังเสียงกับคำว่า นอนกลางวัน

“เข้าใจแล้วละคะ ยังไงก็มีหนูแคะคนเดียวคะ...แคะหาข่าวหาน้ำให้
ก็พอแล้วใช่ไหม”

อายุมุคลี่ยิ้มแล้วพยักหน้า

หลังออกจากโรงพยาบาล มิฟุยกี้ล่องโทร. ไปที่มิคุระคัง ได้ยินแต่
เสียงรอสายตื้อตื้อ...ตื้อตื้อ...อย่างเคย เด็กสาวจึงเดินไปกดเงินจากบัญชี
ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันซึ่งเปิดร่วมกับบิดาที่ตู้เอทีเอ็มของร้านสะดวกซื้อ
ออกมาห้าพันเยน

พนักงานบริษัทและนักศึกษากำลังเดินทางกลับบ้าน สวนกันไปมาอยู่
หน้าสถานี หน้ากระดานข่าวมีชายวัยกลางคนสวมหมวกสองคนกำลังติด
โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์เทศกาลมินะสึกิ⁸ ของศาลเจ้าโยมุนางะ ‘ขอเชิญ
เยี่ยมชมศาลเจ้าเลื่องชื่อแห่งโยมุนางะ “เมืองแห่งหนังสือ”’ ศาลเจ้า
โยมุนางะตั้งอยู่ติดด้านหลังมิคุระคัง ปกติเวลานั้นมักมีผู้คนพลุกพล่าน มิฟุยุ
หันหน้าเข้าดูชายสินค้าอัตโนมัติ ซึ่งใจไม่เตะกระป๋องเปล่าที่กิ้งอยู่ปลายเท้า
เธอก็มลงเก็บทั้งที่ยังเจ็บใจก่อนเอาไปทิ้งลงถังขยะ

เมืองโยมุนางะอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล เมื่อเดินจากสถานีรถไฟ
มุ่งหน้าสู่ใจกลางเมือง จะเป็นเนินลาดลงไปตามธรรมชาติ ย่านตลาดจึง
ลึกลงไปเป็นแอ่ง บันไดหน้าประตูตลาดมีทิวทัศน์งดงาม ประหนึ่งยืนอยู่บน
ชะง่อนผา เป็นที่ทราบกันดีว่าตรงนี้เป็นจุดถ่ายรูป ยิ่งตอนนี้ดวงอาทิตย์
มีสีคล้ายเหล็กอั้งไฟใกล้จะลับหายไปจากขอบเมือง ผู้คนจึงหันหน้าเข้าหา
บ้านเรือนเรียงรายใต้ตะวันยอแสงเป็นประกายงดงาม แล้วหยิบสมาร์ตโฟน
หรือกล้องถ่ายรูปขึ้นมากดชัตเตอร์

ย่านตลาดเต็มไปด้วยควันโขมงตามด้วยกลิ่นโชยุและซอสจากการ

⁸ คำเรียกเดือนหกของญี่ปุ่นในสมัยโบราณ

อย่าง มีคนต่อแถวหน้าร้านเนื้อชั้นดีเช่นเคย พนักงานสวมผ้ากันเปื้อนสีขาว ร่องเท้าบุตยาก็สีขาว กำลังหยิบโคะรกเกะ⁹ กับเมนจิคัสตี¹⁰ ที่เพิ่งทอดเสร็จใหม่ๆ ใส่ถุงมือเป็นระวิง สิ่งดึงดูดสายตาลูกค้าของร้านปลาสดในวันนี้คือปลาคัตลีโอะ ลูกชายคนรองของเจ้าแก่มากำลังย่างคัตลีโอะเสียบซี่โลหะจนสีสวย หนังปลาหลังเขียวและไขมันย่างถ่านดังกลิ่นสังกลิ่นตลบอบอวลเรียกน้ำย่อยผู้ที่สัญจรไปมาจนต้องหยุดยืนคนแล้วคนเล่า แม้แต่แมวขาวยังร้องหง่าวรอคอย ปลาแพ็กละสีร้อยห้าสิบบเยน เครื่องเทศขายแยกต่างหาก ต้นหอมซอยกับใบชิโตะ เมียงวะ¹¹ และซิงหันฝอย ทั้งหมดถูกจัดใส่ถ้วยเล็กอย่างละนิดละหน่อยในราคาห้าสิบบเยน

แต่किनคนเดียวก็ไปตั้งห้าร้อยเยนเขียวหรือ มิฟูยุสดน้ำลายไหลยี้ดเข้าปาก มองเข้าไปในร้านขายผักและผลไม้ฝั่งตรงข้ามทั้งที่ยังตัดใจไม่ลง หน้าร้านเรียงรายไปด้วยมะเขือเทศแดงสด พริกชี้ฟ้าเขียว มะเขือม่วงผิวแวววาว และข้าวโพดที่เพิ่งเอามาวางใหม่ๆ

“อ้าวมิฟูยุจัง อាកการคุณพ่อเป็นยังงไบบ้าง ดีขึ้นไหม”

พนักงานในร้านที่คุ้นเคยกันดีเอ่ยถามเมื่อเธอหยิบเครื่องเทศบรจ แพ็ก มะเขือยาวหนึ่งลูก กับมะเขือเทศอีกหนึ่งถุงใส่ตะกร้าเดินไปที่แคชเชียร์ หญิงวัยประมาณสี่สิบคนนี้ติดก๊ีบไว้ที่ผมด้านหน้าอย่างลวกๆ เจอหน้าที่ไรเห็นทำงานแข็งขันเหมือนเคย เป็นคนปากไว เข้าประเด็นสำคัญโดยไม่สังเกตกิริยาอาการของอีกฝ่าย “คะ” มิฟูยุตอบพลางนึกว่าขึ้นบอกไปตามตรงว่าอาการยังไม่ดีขึ้น ผู้หญิงคนนี้นคงลนลานมากกว่าเดิม “เหรอจ๊ะ” พนักงานพยักหน้าแล้วเชิญลูกค้าคนต่อไปทันที

เรื่องงานบ้านงานเรือนของมิฟูยุนั้น ถ้าไม่จวนตัวจริงๆ เธอจะไม่มี

⁹ มันฝรั่งคอลลีเนอเป็นก้อนแล้วทอด

¹⁰ เนื้อบดคอลลีเนอไปทอด

¹¹ พิซในตระกูลซิง

ทางลงมือทำเด็ดขาด อาหารก็ทำได้ประมาณซูพรีเมิโอะ น้ำซุปรักแคเอา ผงสำเร็จรูปมาละลายน้ำ มีทักษะการประยุกต์ใช้วัตถุดิบไม่มาก และไม่คิดจะฝึกฝนเพิ่มเติม ปกติบิดาเป็นคนทำอาหารให้ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่บ้าน เหตุผลที่มีพยุเลือกทำซูพรีเมิโอะก็เพราะว่ามันสามารถสลับปรับเปลี่ยนวัตถุดิบได้สามแบบ ได้แก่ เต้าหู้กับสาหร่ายวากาเมะ กะหล่ำปลีกับแครอท แล้วก็มะเขือม่วงกับเม็ยวงะ นอกนั้นแค่หุงข้าว กับข้าวก็ซื้ออะไรที่มันเข้ากันสักหน่อยเป็นพอ

มิพยุเดินผ่านหน้าร้านโซบะอยู่ตรงกับร้านอาหารจีน ไปต่อแถวสั้นๆ เพื่อซื้อไก่ย่างไม้ละเก้าสิบบเยนที่ร้านขายเฉพาะอาหารประเภทเนื้อไก่ เจ้าของร้านยืนอยู่ที่ครัว เขาเป็นคนร่างใหญ่ ไว้ทรงผมตัดลอนเป็นทรงพันซ์¹² มือกำลังพลิกไม้เสียบไก่บนเตาย่างดำเขระมานานหลายปีอย่างคล่องแคล่ว

“เนจิมะ¹³ สามไม้ สี่คุนะ¹⁴ สามไม้ เนื้อสามไม้... แล้วก็หนังไก่สองไม้”

แม้จะชะโงกหน้าตาต่างเปื้อนน้ำมันไก่กระเด็นเข้าไปสั่ง แต่ดูท่าทางเจ้าของร้านคงไม่ได้ยินเพราะเสียงดัง ยูคาริ ลูกสาวเจ้าของร้านซึ่งกำลังทอดไก่อยู่ข้างๆ จึงเป็นคนจดไนต์แทน

“ขอโทษนะ พอดีพัดลมระบายอากาศมันเสียนะ ในร้านเลยเสียงดังไปหน่อย เนจิมะสามไม้กับเนื้อสามไม้ แล้วก็อะไรนะ”

“สี่คุนะสามไม้แล้วก็หนังไก่สี่ไม้คะ”

มิพยุตัดสินใจกินหนังไก่ของโปรดอีกสองไม้

“ได้ค่ะ! มิพยุก็ยังชอบหนังไก่ไม่เปลี่ยนเลยนะจ๊ะ ตอนนี้นักค่อนข้างเยอะ ยังไงช่วยรอสักสิบนาที่นะ นี่กำลังจะไปส่งเสบียงให้คุณพ่อเธอ”

“เปล่าหรือคะ ซื้อไปฝากเซคองแล้วก็กินเอง ยังมีคุณอาฮิรุนะอีก...”

¹² ทรงผมตัดลอนซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่ยาคุซ่าช่วงทศวรรษที่ 1970

¹³ เนื้อกับต้นหอมเสียบสลับกัน

¹⁴ เนื้อปั้นเป็นก้อนแล้วเสียบไม้

ยูคารินิวหน้าทันที

“อ้อ ของฮิรุเนะจิ้งด้วยหรือ ใส่เกลือเพิ่มลงไปอีกหน่อยดีไหมนะ งั้น ใส่เกลือที่ละไม้เลยดีกว่า”

มิฟูยูยื่นหน้าแดงด้วยความขวยเขินจนพูดอะไรไม่ออกเมื่อถูกอีกฝ่ายจับไตได้ว่าชอบอะไร “รบกวนด้วยนะคะ” เด็กสาวสั่งเสียงเบาแทบจะขาด ห้านาทีถัดมา ไก่ย่างยากิโทริก็เสร็จเรียบร้อย เพราะยูคาริรู้จักเอาอกเอาใจลูกค้า จึงแบ่งเป็นสามแพ็ก มิฟูยูรับถุงพลาสติกขนาดเด็กมาถือไว้ ก้นถุงร้อนแทบลวกมือ

เธอเดินหลังค่อมออกจากย่านตลาด คางยื่นไปข้างหน้าเล็กน้อย มือข้างหนึ่งสอดลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อเบลเซอร์ เด็กสาวเหลือบไปเห็นตั้งหนังสือมัดเชือกกับป้ายเขียนว่า ‘ถวายเป็นพระ’ อยู่หน้าประตูสี่ขาของร้านเสริมสวยเก่าๆ

มิฟูยูนึกถึงโปสเตอร์เทศกาลมินะสึกิที่เห็นหน้าสถานี หลังเธอยังงอข้อมือกว่าเดิม

ความคึกคักทั่วทั้งย่านตลาดพลันเปลี่ยนเป็น ‘เมืองแห่งหนังสือ’ สมชื่อเมืองโยมูนางะ¹⁵ แสนเงียบสงบจริงๆ

ก่อนที่เมืองโยมูนางะจะมีอาคารมิคุระคัง เดิมเป็นเมืองที่มีวัดวาอารามเรียบง่ายริมแม่น้ำ อุคมไปด้วยทุ่งนาและป่าไม้ การที่ใครต่อใครกล่าวขานถึงเมืองแห่งนี้ว่าเป็น ‘เมืองแห่งหนังสือ’ คงได้รับอิทธิพลจากมิคุระคังค่อนข้างมาก จะว่าไปช่วงเศรษฐกิจถดถอยปีเฮเซ หรือเมื่อเทียบกับระยะเวลาแห่งความรุ่งเรืองในปีโชวะ¹⁶ เมืองแห่งนี้ก็เปลี่ยนไปมากทีเดียว

เมื่อพ้นจากย่านตลาดจะเป็นถนนใหญ่แล่นตัดไปด้านข้าง ทุกวันหยุดมักครึกครื้นด้วยผู้คนที่มีใจรักหนังสือมากหน้าหลายตา มีร้านขายหนังสือ

¹⁵ แปลว่า อ่านนาน อ่านทน

¹⁶ ค.ศ. 1926 ถึง ค.ศ. 1989

ภาพน่ารักๆ ป้ายร้านสีฟ้าประตูลาดสีแดง ข้างกันเป็นร้านกาแฟของคนรักหนังสือ ออกแบบเป็นทางลาดสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการได้สะดวกใช้งานข้ามทางม้าลายไปก็จะเป็นร้านหนังสือสุดเก๋ขนาดใหญ่ที่อดีตพนักงานร้านหนังสือวัยเกษียณมาเปิดกิจการ นอกจากนี้ ยังมีร้านหนังสือมือสองที่เปิดให้บริการมานาน ร้านหนังสือเก่าเน้นขายเฉพาะนิยายแปล คอफीชอปซึ่งตัดแปลงจากห้องทำงานของนักเขียนนิยายที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองนี้ ร้านหนังสือใหม่แฟรนไชส์เรียงเป็นพืด เพียงเดินไปลิบก้าวก็จะเจอแต่ร้านค้าเกี่ยวกับหนังสือ

พนักงานหนุ่มสวมแว่น ผมทรงกะลาครอบอย่างกับสวมเห็ดดำไว้กำลังทำความสะอาดสิ่งสกปรกบนพรมเช็ดเท้าอยู่หน้าร้าน ‘วาคาบะโด’ ซึ่งเป็นร้านที่อายุมุ บิดาของมิฟูยุมาใช้บริการเป็นประจำ พอมิฟูยุเดินผ่านหน้าร้าน ก็เผชิญสบตากับเขาพอดี จึงคอมพิวเตอร์ชะงักกายนอย่างเสียไม่ได้

เมื่อเลี้ยวตรงหัวมุมถนนใหญ่ ก็เป็นทางแคบโค้งเล็กน้อย มีต้นไม้ร่มครึ้มในสวนและระเบียงบ้านเรือน มองแล้วสดชื่นจนอยากสูดอากาศให้เต็มปอด ป้ายเขียนว่า ‘BOOKS MYSTERY’ พลิวัวไหวตามแรงลมได้ร่วมเงาพุ่มกุหลาบเลื้อย ข้างกันเป็นร้านขายของชำ เจ้าของร้านโปกผ้าสีแดงกำลังจัดเรียงปกหนังสือลดราคาและโคมไฟสำหรับอ่านหนังสืออยู่หน้าร้าน

หลังทะลุผ่านทางแคบก็ออกสู่ถนนเปิดโล่ง จุดนี้รถราสัญจรขวักไขว่จำนวนร้านหนังสือทันสมัยลดลง แมนชั่น อะพาร์ตเมนต์ คลินิก และโรงพยาบาลตั้งเรียงราย บรรยากาศเปลี่ยนไปสมกับเป็นที่อยู่อาศัยของผู้คนมากขึ้น

ดูๆ ใกล้เคียงยาก็โทริในมือแก้วจะไปมาขณะไต่ลงเนินลาดลงไปเล็กน้อย ในที่สุดก็ได้ยินเสียงทุ้มร่างบนเสื่อทาทามิดังตบตบมาเป็นระยะ บอกให้รู้ว่าค่ายูโดอยู่ห่างออกไปไม่ไกล เป็นอาคารสองชั้นมั่นคงแข็งแรงเพราะก่อสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก บานหน้าต่างเป็นกระจกฝ้าอำบย้อมด้วย

แสงขาว สะท้อนสาดไปยังจักรยานของพวกเด็กๆ ที่จอดไว้ตรงมุมทางเดิน ข้างกันเป็นร้านหนังสือเก่าซึ่งอยู่มานาน ประตูม้วนปิดสนิท สายลมหอบ กลิ่นราอันเป็นเอกลักษณ์ของกระดาษเก่าออกมาจากช่องเล็กๆ ได้ประตูม้วน “สวีสวีค๊ะ”

ทันทีที่เปิดประตูเลื่อนเหล็กหนาหนัก เสียงฟู่ร่างลงพื้นยิ่งชัดเจน ไฟ ในค้ายส่องแสงขาวเจิดจ้า บรรดานักเรียนต่างวัยไล่เรื่อยตั้งแต่ชั้นประถม ศึกษาไปจนถึงมัธยมต้นกำลังฝึกทำรันไดริกับคู่ซ้อมบนเสื่อทาทามิสำหรับ ปู่ในค้าย

“เซคุง... ซึ่อนี้มาให้”

มิฟุรุ่องเรียก ยืนไถ่อย่างยากิโทริที่เริ่มจะเหนียวเหนอะให้หนึ่งถู่ ขณะที่เขาเดินเข้ามาหาพลางเอาผ้าขนหนูเช็ดศีรษะ

ตอนนี้เขาเป็นผู้ฝึกสอนแทน กระซิบสายดำบนชุดยูโดด้วยวัย ชายผู้นี้ อายุเพิ่งผ่านเลขสามสิบมาหยกๆ จึงถือว่ายังหนุ่มแน่น รูปร่างผอมบางกว่า อายุมุ่ โบพู่ทั้งสองข้างผิดปกติ เพราะตั้งแต่เกิดมาก็เล่นยูโดเพียงอย่างเดียว จมูกงอ้มเล็กน้อย สำหรับลูกโทนอย่างมิฟุรุแล้ว เขาเป็นดั่งพี่ชายหรือแม่ก็ พอวัยละอ่อน และการยืนของกินให้ในเวลากระเพาะน้อยๆ ว่างโหวง ยามเย็นกลายเป็นกิจวัตรประจำวันไปแล้ว แต่ว่าไม่ได้ให้ฟรีๆ

“เฮ้ ยากิโทริ ขอบใจมาก ซึ่อมาเท่าไรละ”

“สี่ไม้ สามร้อยหกสิบเยนค๊ะ แต่หนูยอมขาดทุน คิดแค่สามร้อยเยน ก็ได้”

“บริการดีจนเข้าเนื้อเชียว อ๊ะ แล้วอาจารย์อาการเป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่ได้ออกจากโรงพยาบาลง่ายๆ หรอกค๊ะ แต่อาการก็ดีขึ้นมาก แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นนะ ต่อไปนี้หนูต้องไปหาคุณอาอิรุเนะทุกวันด้วย”

“คุณอิรุเนะ? ล้าปากแยะเลยสิ”

เซฮิบค้ำไถ่อย่างยากิโทริในกระเป๋ใส่เหรียญพลางนิ้วหน้า มองเลย

ศิระชะมิพยุไปจับจ้องท้องฟ้าทิศที่ตั้งมีครุระคัง

“เมื่อก็ก็มีคนโทร. มาร้องเรียนมีครุระคังที่ค่ายด้วย ได้ยินว่าสัญญาณ เตือนภัยยังดังอยู่เลย”

“จริงหรือคะ เอาอีกแล้ว!”

มิพยุตะโกนโดยไม่คิดจะปิดบังอารมณ์หงุดหงิด ทั้งแผ่นหลังกระแทก ก้าแพงค้ายดังตึง หรือคราวนี้ต้องถึงขั้นไล่เอาออกไปอยู่ที่อื่น จู่ๆ มิพยุก็ ชุ่นเคื่องจนอยากเอายากิโทริที่ซื้อมาให้คุณอาส่งให้เซแทน ให้เขาเอาไป กินกับคุณฮาราดะฝ่ายธุรการนิสัยดีคนนั้นก็ได้อีก แต่เซกลับเอ่ยออกมาด้วยความ เป็นห่วง

“แต่ว่านะ สัญญาณเตือนภัยดังมาไม่ถึงที่นี่เลย เมื่อวานได้ยินเสียง กันทั่วก็จริง แต่วันนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย ไม่มีใครโทร. ไปหาคุณฮิรุเนะด้วย”

“หือ...? ก็สัญญาณเตือนภัยอยู่ในหอสมุดนี่นา อยู่ตรงนี้จะได้ยินได้ ยังไง ขนาดเสียงไซเรนรถพยาบาลที่อยู่แถวนั้นยังไม่ได้ยินเลย นอกเสียจาก ว่าเซคุงจะออกไปซูเปอร์มาร์เก็ต...”

“เปล่า ฉันซ้อมอยู่ที่นี้ทั้งวันนั่นแหละ แล้วไม่ใช่แค่ฉันนะ พวกสุนัข ในละแวกนี้ยังเจียบกริบ คุณฮาราดะเองก็ไม่ได้ยิน”

ท่าทางเซงใจปิดบังความรู้สึกที่มีต่อฮาราดะ เหมือนคนมีลับลมคม ในอย่างปิดไม่มิด แม้แต่มิพยุยังรู้สึกได้ เธออยากกวนโมโหเซเหมือนทุกที แต่รู้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะเอาเรื่องนั้นมารกสมอง เธอต้องไปเดี๋ยวนี้

“มีสายโทร. มาต่อว่าแบบนี้ ก็น่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้นนั่นแหละ แต่ว่า ทางนี้ไม่ได้ยิน แต่คนอื่นเขาอาจจะรำคาญเสียงสัญญาณอยู่ก็ได้ แบบนั้น ไม่ดีแน่ๆ”

มิพยุมุ่งหน้าไปมีครุระคังด้วยอารมณ์ชุ่นเคื่อง ไม่ใส่ใจว่าแพ็กยากิโทริ ในถุงจะเอียงกระเท่รขนาดไหน

ร้านหนังสือกระจายตัวในเมืองโยมุนางะทั้งหมดราวห้าสิบร้าน รองรับความชอบของลูกค้าได้ทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะ被客户ที่มาซื้อหนังสือรูปเล่มสวยงามเพื่อเอาไปใส่ตู้หวดที่บ้าน ลูกค้าที่ต้องการของเบ็ดเตล็ดอย่าง कि้นหนังสือและกระดาษห่อปก ไปจนถึงลูกค้าที่เสาะหาหนังสือหายากและหนังสือที่มีแถบโอบิ¹⁷ คาคบนปกซึ่งขาดตลาดไปแล้ว ในสายตาของนักสะสมหนังสือผู้คลั่งไคล้เป็นพิเศษ หัวใจของ ‘เมืองแห่งหนังสือ’ คือย่านหนังสือรายรอบมิกุระคัง

เด็กสาวออกจากค้ายแล้วย้อนกลับไปตามถนนที่ผ่านมาเมื่อครู่ เธอไต่ขึ้นเนินลาดเอียงเล็กน้อย มองเห็นต้นแปะก๊วยยักษ์กับมิกุระคัง ถนนแยกเป็นสองสายล้อมพื้นที่ปลูกสร้างมิกุระคังคุดสายน้ำโอบล้อมเนินทรายไว้ตรงกลาง มีร้านหนังสือเก่าคร่ำคร่าเปื้อนเปรอะสีเขม่าเรียงรายล้อมรอบมิกุระคัง ก่อนไปบรรจบกันอีกครั้ง ทอดยาวไปชนกับเงินเตี้ยๆ แล้วจึงแยกซ้ายขวาเป็นรูปตัว T ด้านหนึ่งเข้าไปในเขตที่อยู่อาศัย อีกด้านมุ่งหน้าสู่สถานีรถไฟ เหนือเนินที่ปกคลุมด้วยแมกไม้คือศาลเจ้าโยมุนางะ ตอนนี้มีเสาธงโนโบริ¹⁸ ตั้งเรียงรายตามทางลาดชัน คงเพราะอีกสองเดือนจะจัดงาน ‘เทศกาลมินะสึกิ’

ชาวบ้านเดินทางไปศาลเจ้าโยมุนางะหนาตา เพื่อบวงสรวงเทพอินาริ¹⁹ ผู้ปกป้องรักษาหนังสือ ผู้มาสักการะโยนเหรียญลงกล่องบริจาคแล้วสันกระดิ่งดังกรังกรัง ความคิดในหัวตอนประนมมือคงแตกต่างกันไป เนื้อหาในอะมะ²⁰ ที่สั้นไหวตามแรงลมมักเกี่ยวข้องกับหนังสือ การอ่าน หรือไม้กั

¹⁷ แถบกระดาษพิมพ์ข้อความหรือคำโฆษณาหนังสือให้โดดเด่นเตะตาผู้ซื้อ มักคาดไว้บนปกส่วนล่างของหนังสือ

¹⁸ ธงอันเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกกองทหาร วัด หรือหัวเรือ ทำด้วยผ้าฝืนเรียวยาวผูกติดกับปลายไม้ไผ่

¹⁹ เทพแห่งพืชพันธุ์ธัญญาหาร

²⁰ แผ่นไม้สำหรับเขียนคำอธิษฐานในศาลเจ้า

หน้าที่การงานที่เกี่ยวกับการเขียน ยกตัวอย่างเช่น

‘ขอให้มีโอกาสได้ชื่อ “ซูโซะจิราซิงากิ”²¹ ฉบับสมบูรณ์’ เล่มสามสิบห้า พิมพ์แบบจำกัดจำนวนในราคาต่ำกว่าแสนเยนด้วยเถิด’

‘ช่วยปลูกความขยันในตัวโตเฮ็น โบกุทาโร นักเขียนแนว SF²² ด้วยเถอะ รอล่มใหม่มาสิบปีแล้ว’

‘ขอให้ได้รางวัลนักเขียนหน้าใหม่ คราวนี้ต้องชนะให้ได้ ขอให้ชนะด้วยเถอะ’

‘ขอให้หยุดขายร้านหนังสือฉันทระต้องขึ้นด้วยเถิด ถ้าเป็นไปได้’

‘ขอให้ธุรกิจร้านหนังสือออนไลน์ Amazon ย่ำแย่ลงเรื่อยๆ หรือไม่ก็เจ๊งเพราะมีข่าวอื้อฉาว’

นี่คือตัวอย่างคำอธิษฐานและความมุ่งมาดปรารถนา ทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับหนังสือ ถ้อยคำสาปแช่งถูกปลูกเร้าตามแรงลมใต้ผืนฟ้าสี่คราม ผู้คนที่โอบกอดความทุกข์ตรมเกี่ยวกับหนังสือหลังไหลมายังศาลเจ้าเพื่อขอพร ‘เทพแห่งหนังสือ’ องค์กรนี้จากทั่วประเทศ ทว่าคนที่อ่านหนังสือชว่นง่วงในห้องเอกสารของหอสมุดเมืองโยมุนางะ และรู้ว่าเมืองนี้มีการอธิษฐานต่อเทพแห่งหนังสือมาตั้งแต่เมื่อใดนั้นก็มีไม่มาก ถึงรู้ก็ไม่มีใครคิดจะบอก

อย่างไรก็ตาม มิฟูเกะเกลียดทั้งศาลเจ้าแห่งนี้ ทั้งมิคุระคัง และเกลียดถนนสายหนังสือเก่าที่นำไปสู่อาคารหลังนั้นเข้ากระดูกดำ ทุกครั้งที่ศาลเจ้าคึกคักเพราะมีงานเทศกาล ยามักอารมณ์เสียเป็นพิเศษ ยิ่งถ้ามีใครสักคนบุกรุกเข้าไปในมิคุระคังด้วยละก็ ก็ยิ่งเครียด กระทั่งตอนนี้เธอยังรู้สึกได้ว่า ย่าผู้ล่วงลับกำลังอารมณ์เสียอยู่ข้างๆ

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า แสงสีแดงแกมเหลืองหม่นคลุมทั่วทั้งเมืองพลัน

²¹ หนังสือที่รวบรวมงานเขียนเก่าและหายาก

²² Science Fiction หรือแนววิทยาศาสตร์

หายไป ท้องฟ้าเผยโฉมสีคราม เห็นดวงดาวกะพริบวิบวับ เมื่อเข้าใกล้ มิคระคัง โคมไฟถนนสอดส่องต้นแปะก๊วยยักษ์ก่อเงาซ้อนทับกันไปมา มัน ยืนต้นผ่านเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่และสงคราม ตรงจุดนี้มีสายลม พัดพากลืนหนังสือเก่าเจือจาง หลังต้นแปะก๊วยใหญ่เป็นสวนที่อุดมไปด้วย ต้นไม้ โอบล้อมด้วยรั้วอิฐบล็อก มองเห็นหลังคามิคระคังอยู่ถัดจากสวน

มิคระคังเป็นอาคารทรงตะวันตก สิ่งที่ตั้งดูคล้ายตาสผู้สัญจรไปมาคือ ชั้นรูม²³ กระจกรับหลังคาน้ำจั่วทรงสามเหลี่ยม ใจกลางอาคารให้ความรู้สึกถึงเหลี่ยมมุมหนักแน่น บานหน้าต่างขนาดใหญ่กินพื้นที่ตั้งแต่ชั้นหนึ่ง ถึงชั้นสอง แต่งแต้มด้วยวงกบเรียวเล็กสีขาวดูงดงาม

ทว่าภายในอาคารทั้งหมด จุดที่สามารถรับแสงอาทิตย์เข้ามาได้ อย่างเต็มที่ก็มีเพียงชั้นรูมห้องนี้ พื้นที่ส่วนใหญ่ของตึกไม่มีหน้าต่างแม้แต่ บานเดียว การก่อสร้างไม่ต่างอะไรกับโกดังเก็บของ ผั่งทำจากดินฉาบปูน ติดบานพับเล็กๆ เพื่อระบายอากาศ เหตุผลหลักก็เพราะหนังสือไม่ถูกกับ แสงแดดและความชื้น

มิคระคังถูกสร้างขึ้นมาเพื่อหนังสือไม่ใช่เพื่อให้คนอยู่อาศัย นอกจาก ชั้นรูมแล้วไม่มีการจัดเตรียมที่พักอาศัยอื่นใดให้มนุษย์ อาคารที่สร้างต่อเติม ขึ้นมาจนต้องทำลายสวนบางส่วน ที่จริงแล้วก็เพื่อหนังสือ ไม่ใช่เพื่อทามากิ ผู้สืบทอดเจตนารมณ์แต่อย่างใด แม้แต่หน้าต่างที่เปิดออกได้เพื่อให้อากาศ ถ่ายเทก็ยังไม่ดี เหมือนเรือนจำไม่มีผัด

สมัยเป็นเด็ก ทุกครั้งที่พ่อพามา มิคระคัง มิฟุยมักร้องให้จ้า เขาแต่ บอกว่า “อยากกลับบ้านแล้ว” ผั่งฉาบปูนเต็มไปด้วยเครื่องเถาสีตะ²⁴ ให้ ความรู้สึกถึงลางร้ายคล้ายภูตผีจะโผล่ออกมาได้ทุกเมื่อ นอกจากนี้ มิฟุยุ ยังรู้สึกแสบกับปุ่มนูนตะปุ่มตะป่ำบนต้นแปะก๊วยเก่าแก่ ที่นี่ไม่มีเหตุผลใดๆ

²³ ห้องที่ทำหลังคาหรือผั่งเป็นกระจกเพื่อรับแดด

²⁴ พืชตระกูลไม้เลื้อย

ให้นำอยู่อาศัยเลยจริงๆ

เด็กสาวชะงัดมองข้ามรั้วอิฐปลอก หน้าต่างชั้นหนึ่งของห้องชั้นมุม มีตสนิท น่าจะมีคนอยู่ชั้นสองเพราะแสงสีส้มเล็ดลอดออกมาให้เห็น

แม้ว่ามีพยุโตขนาดเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายไม่ร้องให้เหมือนแต่ก่อน แต่ใจกลับตื่นระรัวตอนปลดล็อกเปิดประตูเหล็กที่สวนเข้าไปภายใน เธอตั้งใจจะดูอาการอิฐเณะแล้วกลับบ้านทันที จะรีบกลับไปดูรายการวาไรตี้ ฟรุ้งนี้เป็นวันเสาร์ก็อยากจะนอนดึก อ่านหนังสือการ์ตูน เพราะไม่มีเพื่อนนัดไปเที่ยวไหนอยู่แล้ว

ดอกไฮเดรนเยียเริ่มผลิบานสร้างสีสันแล้ว เด็กสาวเดินผ่านสวนที่เต็มไปด้วยไม้พุ่มอย่างต้นอิวามิสึบะ²⁵ ใบขาวแกมเขียวและดอกไวโอเล็ต ไปยืนอยู่หน้ามุขประตูเบื้องสีฟ้า เธอตกใจ ในใจคิดว่าคงไม่มีใครขวานับหรือ และอิฐเณะก็ไม่ได้โผล่หน้ามาดั่งคาด

มิพยุเสียบลูกกุญแจที่พอกฝากไว้เข้าประตู... ไม่บิดเบาๆ แต่ออกแรงบิดพรวด ได้ยินเสียงสะเดาะกลอน แค่นี้สัญญาณเตือนภัยก็ถูกตัด เรียบร้อยกระมัง เมื่อเงยหน้าขึ้น เธอยืนจ้องอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนภัยติดโลโก้ผู้ให้บริการรายใหญ่เหนือประตูด้วยสีหน้างงๆ

มิพยุเอียงคอจงน ช่างอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนภัยมีแผ่นโลหะเต็มไปด้วยอักษรสีแดงแปลกๆ ที่อ่านไม่ออก ก่อนหน้านี้เคยมีของแบบนี้หรือเปล่านะ ไม่สิ ฉันพยายามไม่เด็ดกรายมิคุระคังอยู่แล้วนี่นา นานๆ มาที่ก็เอาแต่มองพื้น ไม่เคยเงยหน้าสำรวจเหนือประตูทางเข้าสักครั้ง

เด็กสาวค่อยๆ แง้มประตูออก ความกังวลเอ่อตันในจิตใจ สัญญาณเตือนภัยเจียบสนิท

“คุณอาอิฐเณะ?”

ทั้งที่ด้านนอกเป็นวันในหน้าร้อน หากภายในห้องเยียบเย็นจน

²⁵ หรือต้น ground elder ช่อดอกสูงชะลูดจากลำต้นเป็นพุ่มขาว

ชนลูกเกี้ยว กลิ่นเฉพาะตัวของหนังสือเก่าฉุนกึก ก่ออาการปวดหนึบตั้งแต่
โพรงจมูกไปจนถึงหว่างคิ้ว แสบจะจามออกมา

มิพุกดสวิตซ์หลอดไฟ ภายในห้องพลันสว่างจ้าด้วยแสงสีส้ม แม่
ตัวอาคารเป็นทรงตะวันตก แต่ก็ไม่แตกต่างจากรูปแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น
ชั้นวางรองเท้าขนาดใหญ่อยู่ตรงโถงทางเข้า ปูด้วยกระเบื้องขาวสลั
น้ำตาล เธอถอดรองเท้าผ้าใบออก ตั้งใจว่าจะเปลี่ยนเป็นสลิปเปอร์ “ว้าย!”
เด็กสาวร้อง แมลงสาบนอนหงายท้องตายอยู่ในชั้นวางรองเท้า เกือบไป
โดนเข้า

“...อยากกลับบ้านแล้ว”

ขออย่าให้เจ้าแมลงสาบแก๊งตายเหมือนจ๊กจั่นปลายฤดูร้อนเลย
ขออย่าให้มันพรวดพราดพลิกตัวบินขึ้นมา เด็กสาววิงวอนพลาทงฆ่าอาการ
อยากจะร้องไห้ เธอหยิบสลิปเปอร์ออกจากชั้นติดกันอย่างหวาดหวั่น

ทางเดินในอาคารทอดยาวจากโถงทางเข้าปูพรมจนถึงผนังเบื้องหน้า
เพราะทางเดินหักเลี้ยวไปทางขวา บนผนังสีครีมขนานทางเดินในอาคาร
มีประตูหลายบาน แต่ละบานนำไปสู่คลังหนังสือด้านใน

ห้องเล็กด้านขวามือเป็นห้อง ‘หนังสือปฐมกาล’ ของมิคุระคัง คาอิจิ
เอาไว้เก็บคอลเล็กชันหนังสือในยุคแรกเริ่ม อย่างนิตยสาร ‘ชินเซเน็น’ เขา
ซื้อทุกฉบับที่ออกใหม่ในวัยยี่สิบ หนังสือรวมเอ็นปัง²⁶ ซึ่งวางขายช่วงปลาย
สมัยไทโช และหนังสือแปลขึ้นชื่อของนักเขียนยุคสมัยใหม่ ส่วนห้องยาว
รูปตัวแอลทางซ้ายมือ ยังเหลือเค้าเดิมสมัยเคยเปิดให้คนทั่วไปได้เข้าใช้บริการ
มีหนังสือภาพสมัยโชวะ หนังสือเด็ก นิยายประโลมโลกสำหรับผู้ใหญ่ และ
วรรณคดี เรียงรายแน่นขนดอยู่บนชั้น

คอลเล็กชันของมิคุระ คาอิจิมักเป็นนิยาย จึงรวบรวมงานเขียนก่อน

²⁶ 円本 หนังสือหนึ่งเล่ม ราคาหนึ่งเยน เริ่มจากร้านหนังสือโคชิเซะตีพิมพ์จำหน่ายเมื่อ
ปี ค.ศ. 1926 ซึ่งเป็นยุคที่มีนักเขียนและนักอ่านแพร่หลาย

สงคราม ระหว่างสงคราม และหลังสงครามไว้ได้ครบถ้วน และเขาก็เหมือนกับนักสะสมทั่วไป หนังสือเปลี่ยนปก มีฉลากเขียนเพิ่ม หรือมีบทวิจารณ์เล่มเขาก็ซื้อมาสะสมทั้งหมด

ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่กระตุ้นความสนใจของมิฟูยุ เธอเปิดประตูเพื่อดูว่าอิรุเนะอยู่ในนี้หรือเปล่า แต่ก็ไม่มีใคร

ทางเดินในอาคารหักเลี้ยวไปทางขวาจนมาถึงห้องชั้นรวม ทิวทัศน์ห้องปูพรมสีแดง ตอนนี้งานเพราะถูกเหยียบย่ำมานาน เฟอร์นิเจอร์ล้วนเป็นของชั้นเยี่ยมแต่เก่าคร่ำคร่า ผ้าห่มแดงถูกม้วนไว้ลวกๆ บนโซฟาสีหยกหมอนร่วงอยู่บนพื้น ที่มีห้องน้ำแต่ไม่มีห้องครัวเพราะเกรงว่าจะเป็นสาเหตุของเพลิงไหม้ ตู้เย็นแบบหนึ่งประตูตั้งอยู่มุมห้องอย่างโดดเดี่ยว มิคุระคงไม่ได้เดินสายอินเทอร์เน็ต โทรศัพทที่ตั้งโต๊ะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพียงอย่างเดียว หูโทรศัพท์ถูกถอดออก วางอยู่บนพื้น ไม่แปลกที่จะไม่มีใครต่อสายติด

อิรุเนะไม่ได้อยู่ชั้นหนึ่ง ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะอยู่ชั้นสอง

บันไดสู่ชั้นสองอยู่ทางซ้ายมือของห้องชั้นรวม ไต่บันไดมีภาชนะข้าวกล่องจากร้านสะดวกซื้อ ตะเกียบแบบฉีก และกระดาษทิชชูที่น้ำจะเซ็ดซึ้มูกแล้วยัดใส่ถังกระดาษยับย่น

ภายในห้องเลอะเทอะไปหมด ข้าวร้ายบนโต๊ะยังมีหนังสือเก่าวางซ้อนกันจนแน่นขนัด มีบางเล่มเปิดค้างเอาไว้ แต่ไม่มีเล่มไหนที่มุมหน้ากระดาษถูกพับ

ช่างไม่สนใจอะไรเลยนอกจากหนังสือ มิฟูยุส่องมองไปนอกหน้าต่าง รู้สึกสับสนปนประหวังความนับถือคุณอาอิรุเนะกับความเอือมระอา ท้องฟ้าข้างนอกมืดมิด บ้านเรือนที่อยู่อีกฟากก่อเงาทะมึนแผ่กว้างใต้ภาสสิโพลินเข้ม

เธอไต่ขึ้นบันไดขึ้นสู่ชั้นสองของชั้นรวม ห้องนี้ถูกแบ่งครึ่งให้เป็นชั้นลอย

ผนังด้านหนึ่งตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นสองเป็นชั้นหนังสือ และระเบียงที่ยื่นออกมาจากชั้นบนก็สามารถชะเงงดูพื้นด้านล่างได้ มันกว้างขวางเหมือนระเบียงคาเฟ่ แม้แต่ผนังตรงจุดนี้ก็ใช้วางชั้นหนังสือ มีแต่หนังสือแน่นชนิดเต็มไปหมด เครื่องเรือนในอาคารหลังนี้นอกจากชั้นหนังสือแล้ว มีแค่โซฟาบุหนังกับโต๊ะเตี้ยตั้งอยู่โดดเดี่ยวใกล้ราวบันได ในที่สุดก็เจออิฐนะ

อาของเธอก็ไม่ได้อยู่บนโซฟา หากแต่ซุกตัวอยู่ระหว่างซอกโต๊ะเตี้ยกับพื้น นอนหงายอยู่บนพรมสีแดง พร้อมส่งเสียงกรนดัง

แว่นตาขนาดใหญ่ยังสวมคาไว้บนหน้า มีกระป๋ากวนบนผิวเงาจางดูแล้วเหมือนคนอายุสี่สิบ สามสิบ หรือแม้แต่สี่สิบ สรุปคือเป็นคนเดาอายุยาก เรือนผมสีน้ำตาลสว่างแผ่สยายบนพรมสีแดง สวมเสื้อยืดแขนยาวลายทาง คงไม่ได้ซักมาหลายวันแล้ว ท่อนล่างสวมกางเกงย้วยๆ คล้ายชุดนอน ขาทั้งสองข้างเหยียดตรงเรียบริ้วประหนึ่งผู้วายชนม์นอนอยู่ในโลง อิฐนะวางมือบนหน้าอก หนีบกระดาศันต์เอาไว้แน่น

“คุณอา คุณอาคะ”

มิพยุลองเขย่าไหล่ปลุกอาให้ตื่น ทั้งที่เมื่อหน้ายเสียเต็มประดา คนอะไรช่างสมกับชื่อนางนอนกลางวันจริงๆ จนแล้วจนรอดอิฐนะก็ไม่ยอมตื่นได้ยินเพียงเสียงกรนสบายใจเฉิบ

บัญญัติแยกประเภทเล่มหนาทางอยู่บนโต๊ะ บันทึกสภาพหนังสือในคลังด้วยตัวอักษรเล็กจิ๋วอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อรวมจำนวนหนังสือในตู้ใหญ่และส่วนต่อเติมรวมกันคงมีหลายแสนเล่ม แต่ละเล่มถูกนำไปเข้าชั้นตามประเภท หากต้องซ่อมแซม ก็จะลงรายการเอาไว้ให้ช่าง

มิพยุสอดที่คั่นหนังสือ ปิดสมุดบัญญัติแล้วถอนใจ

“เอาเถอะ...วางยาภิโทธิเอาไว้ให้ก็แล้วกัน”

มิพยุไม่เข้าใจเลยสักนิดว่า ทั้งที่คุณอาคนนี้อายุมากกว่าเธอดั้งสิบห้าปี แต่ทำไมชี้เชากว่าเธอหลายเท่า ฟังพาอะไรไม่ได้เลยจริงๆ ถ้าแค่เอาข้าวมา

ให้เฉยๆ ก็ไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าให้ดูแลมากกว่านี้ล่ะก็ เธอไม่เอาด้วยเด็ดขาด มิฟยูหยิบแฟ้มที่เขียนคำว่า ‘เกลื่อ’ ด้วยปากกาเมจิกสีแดงออกจากถุงวางไว้บนโต๊ะ หยดคิดครุ่นหนึ่ง แล้วเปลี่ยนไปวางไว้ใกล้ๆ ไบรอนนอนน้ำลายไหลติดพื้น กลิ่นเย้ายวนชวนหิวคงทำให้ตื่นขึ้นมาได้

หากมิฟยูออกจากมิคระคังเดี๋ยวนี้ อีกสามสิบนาที่ก็จะถึงอะพาร์ตเมนต์ แล้วลงมือปรุงมะเขือม่วงกับซุปรมิโซะใส่เม็ยวงะ กินกับข้าวที่หุงลวกๆ โดยไม่ได้ล้างข้าวสารและยาภิโทริ มิฟยูอยากพักผ่อนสบายๆ ในค่ำคืนวันศุกร์เช่นนี้

ที่ว่าจังหวะที่กำลังจะเย็นขึ้น สายตาเธอไปหยุดอยู่ที่กระดาดในมือของอา

ตอนแรกเธอคิดว่ามันเป็นกระดาดไนต์ที่อาเขียนอะไรบางอย่างเอาไว้ แต่เมื่อมองดูดีๆ กลับเป็นลวดลายประหลาดเกินกว่าจะเรียกว่าตัวอักษร ซึ่งเขียนด้วยหมึกแดงดูราวสีเลือด มิฟยูยื่นมือไปหนีบปลายกระดาดแล้วค่อยๆ ดึงออกมา

ไม่ใช่กระดาดไนต์ น่าจะเป็นยันต์ ไม่ใช่เครื่องรางของขลัง เด็กสาวนึกถึงป้ายโลหะประหลาดที่ติดอยู่ข้างอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนภัย ดูไปก็คล้ายกันมาก เป็นตัวอักษรรอบอ้วนแปลกๆ เบียดกันในแนวตั้งบนแถบกระดาดสีขาวจืดๆ ทำให้มิฟยูนึกถึงยันต์ติดหน้าผากผีดิบเจียงซือ²⁷ ที่เคยเห็นตอนเด็กๆ เธอพลิกดูด้านหลังทันที

อ่านออกแล้ว ตัวอักษรดูเหมือนออกแบบมาสำหรับการตกแต่ง แต่เป็นคำที่เขียนด้วยภาษาญี่ปุ่นแน่นอน

“เอ่อ... ‘โจรขโมยหนังสือจะถูกชงแห่งสัจนิยมมหัศจรรย์ได้ล่า’ งั้นหรือ”
ทันทีที่อ่านออกเสียง เด็กสาวรู้สึกเหมือนมีปลายนิ้วเย็บเย็บลูบไล้ย้อนขึ้นมาตามกระดูกสันหลัง ขนลุกเกรียว

²⁷ 僵尸 แปลตรงตัวว่า “ศพแข็ง” เป็นผีจำพวกแวมไพร์หรือซอมบี้ตามความเชื่อของจีน

“อะไรกันเนี่ย น่าขนลุกขนพอง...”

เด็กสาวลนลานปล่อยมือจากยันต์ทันที นึกในใจว่าผลออกไปสัมผัสของ
น่ารังเกียจเสียแล้ว และจู่ๆ ก็มีลมพัดรอบกายมิฟุยุ

ลมพัดมาจากไหนกันนะ... เธอหันหลังด้วยความตกใจ หน้าต่างห้อง
ชั้นรูมยังคงปิดสนิทแน่นหนา

สายลมผละจากมิฟุยุ ประหนึ่งมันมีความคิดอ่านเป็นของตัวเอง พายันต์แผ่นนั้นลอยล่องขึ้นไปในอากาศ หมุนวนเป็นวงกลม กระทั่งไปตกลง
ตรงหน้าตู้หนังสือหลังหนึ่งซึ่งอยู่ติดผนังทางเดิน

ตรงนั้นไม่มีใครคนหนึ่งยืนอยู่

คนคนนั้นสวมรองเท้าผ้าใบสีขาวกับถุงเท้า สวมเครื่องแบบนักเรียน
ชั้นมัธยมปลายเหมือนมิฟุยุ ยืนตัวตรงแหงน เป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก
ไร้เดียงสา

มิฟุยุกรี๊ดร้อง ถอยหลังกรุดจนล้มก้นกระแทกพื้น เธอนึกว่าเด็กสาว
คนนี้เป็นภูตผี เพราะอยู่ๆ ก็มาปรากฏกายไม่ให้สัมผัสให้เสียง เรือนผมยาว
ประบ่าขาวโพลนไม่ต่างจากหิมะ

“อะ...เธอ...เธอเป็นใคร”

เด็กสาวเบื่องหน้าไม่ตอบ ค่อยๆ ก้มตัวลงเก็บยันต์ ก่อนเดินย้อนมา
ใกล้มิฟุยุ ยืนแขนพรวดมาหาเธอ

“...ทำของตก”

“คะ?”

“มีของตกอยู่ ของมิฟุยุจังใช่ไหม?”

สีหน้ามิฟุยุเหมือนกระต่ายถูกขยำจนยับยู่ยี่

“ไม่ใช่ของฉันหรอก เป็นของคุณอานะ”

“แต่มันก็เป็นของมิฟุยุจังอยู่ดี”

ไม่เห็นจะเข้าใจเลย นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ อยู่ดีๆ ก็โผล่มายืนอยู่ตรงนี้

ทั้งที่บอกปฏิเสธไปแล้วแท้ๆ ตอนนี้มีฟุยุรู้สึกโกรธมากกว่ากลัว ความสงบเยือกเย็นก่อตัวขึ้นทันที ใบหน้านักเรียนที่ทักเธอระหว่างทางกลับบ้าน ผุดขึ้นมาจากก้นบึ้งของความทรงจำ

“เดี๋ยวนะ นึกออกแล้ว เธอคือคนที่อยู่ชมรมวรรณกรรมใช่ไหม รุ่นที่คนนั้นให้ววนมาลีทำ ถึงได้ตามฉันมาแบบนี้”

การมีนามสกุลมิกุระในเมืองนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับการแขวนป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ไว้บนหลังหรืออก พวกคลั่งสะสมหนังสือมักเข้ามาตีสนิทเพียงแค่ว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของตระกูลมิกุระ ก็นึกว่าค้นพบคนรสนิยมเดียวกัน โดยไม่ล่วงรู้เลยว่ามิฟุยุไม่ชอบอ่านหนังสือ บางคนพยายามสร้างสายสัมพันธ์โดยมีหนังสือในคลังของมิกุระค้ำเป็นเป้าหมาย รุ่นที่ที่ไล่ตามหลังมาตอนลงจากรถไฟวันนี้ก็เหมือนกัน ก็คงไม่ต่างจากคนพวกนั้นนั่นแหละ

เมื่อคิดเช่นนั้น เด็กผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ได้ดูแปลกตรงไหน ไม่เห็นจำเป็นต้องกลัวเลยสักนิด ไปกอดสีมมาริเปล่าๆ หรือว่าเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิดที่มาอยู่ตรงนี้ได้คงเพราะหน้าต่างห้องชั้นรวมตรงชั้นหนึ่งไม่ได้ล็อกแน่ๆ หรือไม่กี่แอบหยิบลูกกุญแจตรงโถงทางเข้า แล้วชิงเข้ามาซ่อนตัวรอที่ห้องเก็บหนังสือชั้นสอง ระหว่างมิฟุยุกำลังปลุกอิรุนะ เด็กผู้หญิงคนนี้จึงเปิดประตูเลื่อนออกมา ซึ่งประตูเลื่อนเข้าห้องเก็บหนังสือแห่งนี้มีเพียงบานเดียว อยู่ระหว่างชั้นหนังสือ ไซ้แล้ว นั่นเป็นจุดที่เด็กสาวปรากฏกาย

ทันใดนั้น ความกล้าก็เอ่อท่วมทั่วร่างมิฟุยุ แข็งขาก็กลับมามีเรี่ยวแรง เธอลุกขึ้นด้วยแววตาคมปลาบหลังจากลงไปนั่งกองกับพื้น ยึดออกซิ่ว

“กลับไปซะ ฉันไม่เข้าชมรมวรรณกรรมหรอก เกลียดหนังสือจะตายซักขนาดตำราเรียนภาษาญี่ปุ่นฉันยังต้องทนอ่านเลย นอกจากการ์ตูนแล้วปีปีหนึ่ง อ่านหนังสือไม่ถึงเล่มด้วยซ้ำ ไม่ต้องมาชวนฉันให้เข้าชมรมนั่นเสียให้ยาก หรือถ้าอยากเข้ามาตีสนิทกับฉันเพียงเพื่อที่จะได้รับอนุญาตให้เข้ามิกุระคงละก็ ไร้ประโยชน์ ฉะนั้นเลิกซะเถอะ กลับไปบอกรุ่นพี่คนนั้นด้วย”

“ชมรมวรรณกรรม?”

เด็กสาวผมขาวเอียงคอชนน นัยน์ตาดำขลิบกะพริบปริบๆ

“ชม รม วรรณ กรรม...นั่นไม่ใช่คำตอบรับนี้ น่าเสียดายจัง”

“หา?”

“ถ้าเป็น ‘ชมรมวรรณกรรม’ ไม่ว่าจะอ่านจากข้างบนหรืออ่านจากข้างล่างก็ได้”

“ช่างมันเถอะ รีบๆ ออกไปได้แล้ว ฉันไม่ว่างมานั่งล้อเล่นกับเธอหรอกนะ ขึ้นยั้งตื้อตึงฉันจะเรียกตำรวจ ข้อหาบุรุษ”

มิพยุรุษหลังเด็กสาว อ้าว ตะตะตัวได้นี่นา ถ้าเป็นผีเราจะตะตะตัวผู้หญิงคนนี้ได้ยังไง เธอคิดพลางจับตัวเด็กสาวให้หันหน้าไปทางบันได ทว่าเด็กสาวกลับจับราวด้านหน้าบันไดแน่น ไม่มีที่ท่าว่าจะลงไปง่าย ๆ

“ฉันไม่ได้บุรุษ คนนั้นเรียกฉันมา ฉันก็มาแล้วนี่ไง”

เด็กสาวอธิบาย ชี้ไปยังฮิรุเนะที่ยังนอนหลับอืด

“ไม่รู้เรื่องชมรมวรรณกรรมสักหน่อย ฉันไม่ได้โกหกนะ”

“...พูดจริงรี เธอเป็นคนรู้จักของคุณอาฮิรุเนะหรือหะ”

“คนรู้จัก อาจจะใช้ตามความหมายกว้างๆ”

“เลิกพูดเหมือนคนหลุดออกมาจากพจนานุกรมเสียทีเถอะ ฉันไม่ได้หมายความว่าเธอเป็น ‘คนแปลก’ หรือกะนะ จะว่าไปก็คล้ายคุณอาฮิรุเนะอยู่หน่อยๆ”

มิพยุคลายแรงดันแผ่นหลังเด็กสาว แล้วพินิจตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เธอคนนี้สูงกว่ามิพยุเล็กน้อย จมูกแบน ริมฝีปากค่อนข้างใหญ่เมื่อเทียบกับใบหน้า ดูแล้วดูอีกก็จำหน้าไม่ได้ เครื่องแบบนักเรียนเป็นเสื้อสีขาว ผูกเนกไทสีเขียว เสื้อเบลเซอร์กับกระโปรงสีน้ำเงินเข้มเหมือนเครื่องแบบนักเรียนฤดูหนาวไม่มีผิด กระโปรงยาวคลุมเข่า ดูเป็นคนตั้งใจรักษากฎระเบียบของโรงเรียนเหมือนมิพยุเหลือเกิน แต่ไม่มีเครื่องหมายบอก

เลยไม่รู้ว่าจะเรียนอยู่ชั้นไหน

“เธอชื่ออะไร”

ทั้งที่แค่ถามว่าเป็นใครมาจากไหน แต่ไม่รู้ทำไมเด็กผู้หญิงคนนี้ดีใจ ออกนอกหน้า

“มาชิโระ มา (真) จากคำว่าจริงจัง (真劍) ส่วนชิโระก็คือสีขาว (白)”

ตอนนั้นเอง ในสมองส่วนลึกของมิฟุคุคล้ายมีประกายจากไฟเย็น แตกกระยิบ หากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีก่อนหายวับไปโดยที่ยังคิดว่าอะไรไม่ได้เลย มิฟุคุหลับตาสายหน้า ก่อนคว้าแขนเด็กสาวเดินย้อนกลับ ไปหาฮิรุเนะ

“คุณอาคะ ตื่นเถอะ ตื่นได้แล้วคะ เด็กคนนี้เป็นใครกันแน่คะ”

ทว่าผลึกก็แล้ว ดิ่งก็แล้ว คุณอากลับไม่ยอมลืมตาสักที

เอาเถอะ อยากรู้เสียเธอก็ไม่อยู่ที่นี่นาน ถ้าซื้อมือเย็นเป็นปลาคัดสีโอะ ย่างอาจจะเสียได้ ยากิโทริยังเอาไปอุ่นในเตาไฟฟ้าได้ ส่วนการหุงข้าว มันยุ่งยากเกินไป ซื้ออาหารปรุงสำเร็จจากร้านสะดวกซื้อมาอุ่นที่บ้าน ดีกว่า... เธอรู้สึกเรียวแรงเหือดหายไปทั่วสรรพางค์ มิฟุคุเปลี่ยนมือถือถุงพลาสติก ทำท่าจะลงบันไดไป ทันใดนั้น เด็กสาวชื่อมาชิโระก็คว้ามือข้างนั้น ของมิฟุคุเอาไว้

“...อะไร”

“กลับไม่ได้”

“หมายความว่ายังไง”

“เธอกลับไม่ได้ หัวขโมยมา เพราะคำสาปเริ่มขึ้นแล้ว”

“หัวขโมย? คำสาป? พุดอะไรของเธอ”

“เชื่อดี มิฟุคุจะต้องอ่านหนังสือ”

มาชิโระจ้องเขม็ง มิฟุคุรู้สึกราวกับถูกดูดเข้าไปในนัยน์ตากลมโต ดาซลับคู่ นั้น เด็กคนนี้แปลกยิ่งกว่าคุณอาฮิรุเนะอีก

มิพยูรีบร้อนสลัดให้หลุดจากมือมาชิโระ ทว่าแรงบีบแข็งแรงเหนื่อ
ความคาดหมาย ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

“ปล่อยนะ! เธอชักจะน่ากลัวไปแล้ว”

“ขอโทษนะ แต่ถ้ามิพยูยังไม่อ่านหนังสือเล่มนั้นล่ะก็...”

พูดจบ มาชิโระก็เดินเข้าไประหว่างชั้นหนังสือ แล้วเปิดประตูเลื่อน
สายลมหอบกลิ่นราจากหนังสือเก่าอวลฟุ้งทันที ผุนรำยระบำใน
อากาศ มิพยูจามพลางยกมือขึ้นปิดหน้า มีลมจากห้องเก็บหนังสือด้วยหรือ
หรือว่ากำลังเปิดเครื่องระบายอากาศ แต่คุณอาไม่ใช่คนที่จะเปิดเอาไว้ขณะ
นอนหลับนี่

เมื่อเงยหน้าขึ้น สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าคือชั้นหนังสือด้านหนึ่ง เป็นชั้น
ที่สูงจากพื้นจุดเพดาน ช่องว่างมีพื้นที่เหลือเพื่อสำหรับให้คนหนึ่งลอดผ่าน
ได้สบาย มันเรียงลึกเข้าไปกว่าสิบหลัง เฉพาะห้องเก็บหนังสือห้องนี้ก็มี
ชั้นหนังสือมากกว่าสองร้อยหลังแล้ว และทุกชั้นมีหนังสือเรียงรายอยู่เต็ม
จนแทบไม่มีช่องว่าง บรรยากาศข่มขวัญมากกว่าดูยิ่งใหญ่ ประหนึ่งวิหาร
มีมนตร์ขลังช่างวังเวง

เหื่อชุ่มไปทั่วฝ่าเท้า สำหรับมิพยูผู้เกลียดกลัวมิคุระคังยิ่งกว่าสิ่งใด
แล้ว สถานที่แห่งนี้ช่างน่ารังเกียจเสียนี้กระไร แม้เคยเปิดประตูเลื่อนครั้ง
หนึ่งตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก ทว่าสิ่งที่หลงเหลือในเศษเสี้ยวความทรงจำคือ
ใบหน้าคุณย่ากำลังก้มลงมองเธอด้วยสีหน้าถมึงทึง

“ทางนี้”

มิพยูกำลังงงงัน จึงมีปฏิกริยาตอบสนองเชิงงูชัก ทำให้มาชิโระลาก
เข้าไปในห้องเก็บหนังสือได้ง่ายดาย ช่องว่างระหว่างชั้นหนังสือแค่น้ำสิบ
เซนติเมตร พอให้คนตัวเล็กลอดผ่านได้ ทั้งสองเคลื่อนที่เข้าไปในทางเล็กแคบ
บนเพดานไม่มีไฟแม้แต่ดวงเดียว ไม่เพียงเท่านั้น คลังเก็บหนังสือยังถูก
อาบย้อมด้วยแสงสีส้มเลือนรางราวกับจุดเทียนไขเอาไว้ ก่อเงาทะมึนบน

ชั้นหนังสือ

“...ทั้งที่ไม่มีเทียนไขสักเล่ม”

เปลวไฟเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับมิคุระคังมาตั้งแต่ยุคทามากิแล้ว ทั้งอิรุเนะและอายุมุเองก็ไม่มีทางเอาไฟเข้ามาในนี้เด็ดขาด มิฟุยุลงของขี้ตาดอยู่หลายครั้ง แต่แสงไฟที่ไม่รู้ว่าเกิดมาจากอะไรก็ยังไม่เลื่อนหาย

เด็กสาวได้แต่มองชั้นหนังสือหน้าตาเหมือนกันไปหมด ขณะเลียวซ้ายเลียวซาวตามมาชิโรเข้าไปเรื่อยๆ มิฟุยุได้แต่มองแผ่นหลังใต้เรือนผมสีชาวดูราวกับโปร่งใสได้แสงสลัว มือข้างหนึ่งยังคงถูกลากไปอย่างนั้น

“ที่นี่แหละ”

ในที่สุดมาชิโรก็หยุดตรงหน้าตู้หนังสือหลังหนึ่ง ปล่อยมือมิฟุยุ แล้วนวดข้อมือที่ปวดหนีบให้เบาๆ ก่อนเงยหน้าขึ้น เบิกตาจับจ้อง

ขนาดมิฟุยุเกลียดหนังสือขนาดนั้นยังรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ ชั้นอื่นๆอัดแน่นไปด้วยหนังสือจนไม่มีช่องว่าง มีเพียงชั้นนี้ชั้นเดียวที่ว่างเปล่า นั่นหมายความว่าหนังสือยี่สิบสามสิบเล่มหายไปทั้งหมด

“...หรือว่า”

“ช่วยอ่านเล่มนี้หน่อย”

เมื่อไล่สายตามองไปตามปลายนิ้วที่ชี้ มีหนังสือเหลือเพียงเล่มเดียวตรงริมสุดของชั้น ลวดลายอักษรที่เขียนอยู่บนสันหนังสือคล้ายยันต์แผ่นนั้นไม่มีผิด มิฟุยุเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดู ฝุ่นผงก็ฟุ้งขึ้นบางเบา ตราประทับวงกลมบนหน้าปกสะท้อนแสงไฟสีส้มเป็นประกาย การออกแบบปกหนังสือเป็นลวดลายเถาไฉวี่ละเอียดลออประหนึ่งถักโยงกันไปทั่วทั้งเล่ม ชื่อเรื่อง ‘พี่น้องแห่งหมู่บ้านฮังโม่’ พิมพ์ด้วยฟอนต์หิมเจาถี้เป็นระเบียบเรียบร้อย

“อ่านสิ มิฟุยุจัง”

มิฟุยุกลืนน้ำลายเอือกเมื่อถูกมาชิโรเร่งเร้า ทั้งที่ปกติแล้วแค่นี้มือไปหยิบหนังสือ ร่างกายมักเกิดปฏิกิริยาต่อต้านจนต้องชักมือกลับ ทว่า

ตอนนี้เธอกลับรู้สึกสงบอย่างน่าประหลาด ความไม่ชอบเห็ดหายไปไหน ก็ไม่รู้ ‘พี่น้องแห่งหมู่บ้านฮังโมะ’ ชื่อหนังสือตลกขะมัด พอพลิกเปิดหน้าปก ก็ไม่รู้เหตุใดเธอถึงได้กลิ่นแสนคุ้นเคยเอ่อทันออกมา

แม้ไม่รู้ว่าเนื้อหาเป็นอย่างไร แต่ถูกแรงดึงดูดให้เข้าหา ซึ่งจรรยากรังเร้าให้เปิดอ่าน สัมผัสได้เพียงว่าถูกใครบางคนซึ่งหลบซ่อนอยู่ในหนังสือเล่มนี้เพรียกหาอย่างอ่อนโยน

“ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนประถม นอกจากตำราเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้ว ก็ไม่เคยอ่านอะไรอีกเลย”

มิพยุสุดหายใจลึกๆ รวากับจะชมความไม่พอใจลงไป ก่อนพลิกหน้าหนังสือ พลังระบายลมหายใจออกเชิงซ่า

ทุกสิ่งอย่างมีจุดเริ่มต้นย่อมมีจุดจบ และหมู่บ้านฮังโมะก็เป็นจุดเริ่มต้นสองพี่น้องเบย์เซลและเคย์เซลไล่ตามแมลงคล้ายด้วงดำไปถึงห้องทุ่งรวงร้างสีน้ำตาลแดงแห่งผาก หมู่เมฆเหลืองนวลตั้งเค้า ทันทีที่หยาดน้ำฝนสัมผัสผืนดินร้อนระอุก็กระเหยไป ทั้งมนุษย์และแมลงโง่เขลาต่างไม่ได้แต่ต้องหยุดน้ำแม้สักหยด

เบย์เซลเป็นชายผู้มากับสายฝน วินาทีที่เสียงทากรกแรกเกิดร้องจ้าในคืนจันทร์เสี้ยว พยับเมฆพลันปรากฏ ปกคลุมเหนือเวียงฟ้าของหมู่บ้าน ท่าฝนโปรยปรายไร้อันสิ้นสุด ทำให้ทั่วทั้งหมู่บ้านจมอยู่ใต้บาดาล หากชาวบ้านหลบหนีไปแล้วหลงลืมสิ่งของ พวกเขาอย่าลืมมีทางเลือกอื่นนอกจากย้อนกลับไปเอาที่บ้านซึ่งจมอยู่ใต้น้ำ อุดปากอุดจมูกก่อนดำดิ่งลงไปในห้องลึก

เมื่อมารดาพาเบย์เซลไปพบตายายที่หมู่บ้านข้างเคียง ฝนก็หยุดตก แต่เมื่อพากลับมาบ้านอีกครั้ง ฝนก็กระหน่ำลงมาอีก ในที่สุดผู้คนต่างก็เรียกเบย์เซลว่าปีศาจแห่งสายฝน และยอมให้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านซึ่งเพ็ง

บุรุษขึ้นมาใหม่ได้เพียงสามวัน สามคืน มารดาเขาจึงจำใจแบกทารก เบย์เซลไว้บนหลัง ออกเดินทางระเห่ร่อน พอมารดาเงยหน้าขึ้นมองฟ้าที่ไร ก็เห็นเมฆฝนตั้งเค้าทะมึนไล่ตามหลังมาอย่างเงี้ยวบังน หากหยุดฝีเท้าเมฆฝน ก็ไล่ตามทัน ฝนเม็ดใหญ่ตกกระทบผิวจนระบม เธอจึงตัดสินใจย้ายหน้า สู่มืดดินไร่พิรุณ ไม่หยุดฝีเท้าแม้สักก้าว

ทั้งสองทำให้สายฝนพร่างพรอมลงบนแผ่นดินอันแห้งผาก รากหน่อ แห่งพฤษภางอกเงยไม่แห้งตาย จากนั้นมุ่งหน้าสู่หมู่บ้านถัดไป

แม้ลูกตระเวนไปทั่วทั้งโลกหาล้า เนื้อผ้าที่สวมใส่จากบางกลายเป็น หนา จากหนาก็แปรเปลี่ยนเป็นบาง หมุนวนเป็นวัฏจักร เมื่อเวียนมา บรรจบอีกรอบ มารดาก็ให้กำเนิดเคย์เซล บุตรชายคนที่สอง

เคย์เซลเป็นชายผู้มากับความสดใสโดยแท้ ส่วนเบย์เซลถูกนำไปฝาก ไว้กับคนอื่น หลังจากหมอบตำแยทำคลอดเคย์เซล ดวงตะวันก็สาดแสงใส่ หมู่บ้านจนร้อนระอุ เมื่อเคย์เซลดูดนมจากเต้ามารดา ไม่ทันไรน้ำในบ่อก็ เหือดแห้ง วิทยุญาณเหล่าปลาและลึอบสเตอร์น้ำจืดที่สิ้นลมต่างลอยล่อง สู่วังสวรรค์ เป็นวัฏจักรอยู่อย่างนั้น ฟ้าแลบเกรี้ยวกราดสะท้อนเลื่อนลั่น เขย่าผืนพสุธา หมอบตำแยกรีดร้อง ทำยที่สุดจิตวิทยุญาณหลังสิ้นลมก็กลายเป็น เมล็ดพันธุ์ดำดิ่งลึกลงไปในกลางโลก รอคอยวันแตกหน่อผลิบ

แสงอาทิตย์ร้อนระอุสาดส่องต่อเนื่อง เพียงชั่วพริบตาไม่นานก็แห้งกรอบ เบย์เซลจึงถูกพาไปที่นั่น เยี่ยมเยียนมารดาที่นอนแบ็บในบ้านหมอบตำแย ทันใดนั้น สายฝนก็โปรยปรายลงมาทันที

ทั้งที่ดวงอาทิตย์ยังคงเปล่งแสงระยิบระยับกลางท้องฟ้า หยาดน้ำฝนกลับ หยดย้อยลงจากหมู่เมฆ ชุ่มฉ่ำไปทั่วทั้งบริเวณ สาบสรรโลกา ดวงวิทยุญาณ ของเหล่าปลาและลึอบสเตอร์น้ำจืดที่สิ้นลมผลิบเป็นยอดอ่อน แผ่กิ่ง แตกก้านเขียวแดงแสนสดใส

เมื่อเห็นดังนี้แล้วมารดาก็ปลื้มปิติ หากโชคสลดในเวลาเดียวกัน

เธอคร่ำครวญเพราะลูกชายทั้งสองผู้เติบโตในครรภ์ และถือกำเนิดจากเธอ
ไม่เป็นที่รักของสรวงสวรรค์

เมฆทะมึนโอบล้อมดวงอาทิตย์ หากคิดว่าเมฆากำลังกำสรวลโศกเศร้า
พระอาทิตย์ก็คงขบขัน ผู้คนที่หวาดหวั่นกับสภาพอากาศวิปริตผิดปรกติ
ต่างกรูกันไปหาประมุขผู้ปกครองผืนแผ่นดิน คุ่มขี้้นวางใส่แคร่หาม สุยเสุย
ยกเคลื่อนเข้าไปใกล้มารดาที่ยังนอนชมข้างสองพี่น้องเยาว์วัย ประมุขผู้ยิ่งใหญ่
ไม่ฟังเสียงกรีดร้องของมารดา พราวสองพี่น้องออกจากอ้อมอกเธอ ฝากไว้
กับนักแสวงบุญคนนอก ก่อตั้งสำนักพยากรณ์อากาศ แล้วว่าจ้างนักปราชญ์
ให้กำหนดวันเคลื่อนคล้อย วันอยู่โยง และตารางการโคจรของสองพี่น้อง
ไว้บนแผ่นแก้วภูเขาไฟอบซิเดียน ทุกอย่างถูกเลือกเอาไว้เช่นนั้น

ผู้แสวงบุญพาสองพี่น้องจากไป ทำให้เมฆฝนและดวงอาทิตย์ตามติด
เด็กน้อยทั้งสองเติบโตใหญ่ขึ้นมาด้วยรักและซัง วันแล้ววันเล่าก่อเกิดริ้วรอย
ยับย่นขึ้นบนผิวมารดาที่หลงเหลือเพียงลำพัง เส้นผมขาวโพลน กระดูก
เปราะบาง

และแล้ววันหนึ่งลมหายใจก็เหือดหายไปจากเธอ ขณะจับจ้องตาราง
การโคจรบนผลึกแก้วอบซิเดียน ชาวแพร์สะพัดไปตามกลีบดอกไม้สีดา
นำพาไปยังบุตรชายทั้งสอง บัดนี้บุตรชายผู้เติบโตต่างโคกอากาศ ก่อเกิด
ความเกลียดชังกันและกัน กล่าวโทษอีกฝ่ายว่าหากไม่มีฝน หรือหากไม่มี
แสงสว่าง มารดาคงไม่สิ้นลมท่ามกลางความอ้างว้างเช่นนี้ วันใดฝนพรำ
เบย์เซลจะยกก้อนหินมเหิมา ตั้งใจบดขยี้น้องชาย ส่วนเคย์เซลก็ตั้งใจใช้กิ่งไม้
แหลมคมที่มัดสังหารพี่ชาย ผู้แสวงบุญโยนลูกเต๋าสองลูก ลูกหนึ่งชี้ไปทาง
ทิศตะวันตก อีกลูกชี้ไปยังทิศตะวันออก

“ตกลงตามนี้ เบย์เซลจงบ่าหน้าไปทางทิศตะวันตก และเคย์เซล
จงไปทางทิศตะวันออก ห้ามหันหลังกลับ ห้ามไล่ล่า และห้ามตริกตรอง
เรื่องของกันและกันอีก เพียงดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความมุ่งมั่นเท่านั้น

สักวันหนึ่งทั้งสองจะโคจรกลับมาพบกันใหม่ด้วยการขึ้นาของแมลง เมื่อถึงวันนั้น สายฝนจะพร่างพรอม จงเลือกที่แห่งนั้นเป็นหมู่บ้าน”

ทั้งสองต่างแยกย้ายเดินทางไปยังทิศตะวันตกและตะวันออกตามคำของผู้แสวงบุญ เมื่อสองพี่น้องแยกจากกัน เมฆฝนที่เคยมืดมิดดวงอาทิตย์ก็ห่างหาย ไล่ตามหลังเบย์เซลไป ผู้คนต่างโล่งอก ทุกสิ่งกลับคืนสู่ความสงบสุข กระนั้นก็ยังปวดเคียรเวียนเกล้าเพราะสภาพดินฟ้าอากาศแสนจะเปลี่ยนใจง่าย ไม่อยู่ในร่องในรอยตามระเบียบข้อบังคับ

หลังจากกันไม่นาน พี่ชายวัยสิบสองกับน้องชายวัยสิบเอ็ดก็โคจรกลับมาพบกันอีกครั้ง ร่วมกันปลูกสร้างหมู่บ้านอันโสมหลังผ่านพิธีฉลองการบรรลุนิติภาวะไปไม่นาน เบย์เซลหลังหยาดฝนลงใส่ตุ่ม ส่วนเคย์เซลสาดแสงร้อนร่ำสู่ตลาดร้านรวง ต่างคนต่างพบดวงดำ ดวงหงายท้องอันอวบอ้วนก่อนหลับไป

“...มาชิโระ”

มิฟุเงยหน้าจากหนังสือ เหยียดด้วยความไม่พอใจ

“จะให้ฉันอ่านทั้งหมดนี้เลยหรือ”

มาชิโระเสียงคอ สีหน้าฉายแววแปลกใจทันที “ไม่อยากจะอ่านต่อหรือ”
เธอย้อนถาม

ใบหูทั้งสองข้างของมาชิโระอึกยวขึ้นแล้วตั้งขึ้นไปทางกลางกระหม่อม พลนลมครีตคราดออกทางปลายจมูกยาวเหมือนสุนัขไม่มีผิด

“ก็มันยาวนี่นา แล้วเบย์เซลกับเคย์เซลเป็นใครหรือ แถมเรื่องราวยังประหลาดไม่ค่อยปะติดปะต่อกันอีก ไม่เห็นเข้าใจเลยว่าทำไมต้องมีคำสาปฝนกับคำสาปแสงสว่างด้วย อ่านถึงเรื่องแมลงแล้วรู้สึกแยะมะมัด...แล้วอยู่ที่ๆทำไมเธอถึงมีหูสุนัขขึ้นมาได้ละ หรือใส่หน้ากากครอบจมูกเอาไว้ เลิกแต่ง

คอสเพลย์ได้แล้วนะ”

มิฟุยุยื่นว่ามาชิโรอย่างดูเด็ด แต่ก็เหมือนหยดน้ำร่วงหล่นลงบนไม้กระดาน เธอปิดหนังสือโดยไม่รอคำตอบจากมาชิโร ก่อนวางคืนบนชั้นอันว่างเปล่า หุสู่นซ์ที่งอกขึ้นมาบนศีรษะมาชิโรกำลังกระดิก แล้วห้อยตกลงมาอย่างหมดกำลังใจไม่ต่างจากหุสู่นซ์ของจริง ทว่ามิฟุยุไม่มีอารมณ์จะหันไปมองหนังสืออีกต่อไป

“ไม่สนุกหรือ”

“มันยิ่งกว่าคำว่าสนุกหรือไม่สนุกเสียอีก ที่นี่แคบก็แคบ นั่งก็ไม่ได้ ใครจะไปยืนอ่านหนังสือต่อเนื่องนานๆ ได้ลง แต่ไหนแต่ไรมนุษย์ที่เกลียดหนังสืออย่างฉันแค่เห็นตัวพิมพ์ก็ทรมาทรกรรมแล้ว จริงๆ นะ นานมาแล้วที่ฉันไม่ได้อ่านหนังสืออะไรแบบนี้”

มิฟุยุยกมือขึ้นนวดกล้ามเนื้ออ่อนล้าตรงต้นคอ หาวหวอดพลางหมุนคอเมื่อดูนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้อยู่ใกล้จะหนึ่งทุ่มแล้ว

“นี่ ฉันจะกลับแล้วนะ เดี่ยวค่อยมาอ่านหนังสือใหม่วันหลัง แล้วก็นะ ก่อนกลับเธอช่วยถอดเครื่องแต่งตัวคอสเพลย์สู่นซ์นี้ออกด้วย”

เธอก็มองตั้งใจจะหยิบถุงพลาสติกจากร้านผักและผลไม้กับแพ็คเกจยาภิโทธิซึ่งวางทิ้งไว้กับพื้นขึ้นมา...ทว่า สิ่งสัมผัสตรงปลายนิ้วกลับลื่นแปลกๆ คล้ายแตะถูกสิ่งมีชีวิต

“กะตึก!”

มีไก่อตัวผู้ส่งเสียงกุกๆ อยู่ปลายเท้ามิฟุยุ หงอนไก่สีแดงสั้นระริกเด็กสาวอ้าปากค้าง ฝ่ามือเธอสัมผัสไก่อตัวนี้เอง ของจริงนี่ ไก่อตัวผู้กำลังบดขยี้เท้าสีเหลืองลงบนแพ็คเกจยาภิโทธิ ก่อนออกเดินป่วนเปื้อนอยู่ในคลังเก็บหนังสือ

“นี่...มันอะไรกัน ทำไมมีไก่อมาอยู่ในนี้ได้”

เมื่อมองแพ็กไถ่อย่างถูกบดขยี้ แต่ยากิโทริที่ใส่อยู่ในนั้นอันตรายไปแล้ว รวมถึงซอสโชยุเหนียวเหนอะก็หายวับ ยิ่งไปกว่านั้น หน่ออ่อนสามต้นยังโผล่พ้นถุงร้านผักและผลไม้ออกมายึดลำต้นขึ้นด้านบนไม่หยุดหย่อน

มิฟุคุถอยหลังกรุด กระทั่งแผ่นหลังชนเข้ากับชั้นหนังสือ จึงมาชิโรระด้วยอาการวิงเวียน ทว่ามาชิโรกลับไม่แปลกใจแม้แต่น้อยที่มีไถ่ปรากฏตัวขึ้นในนี้ เขาแต่จ้องผนังด้านหลัง เสียงฝนตก เสียงหยาดน้ำฝนกระทบกับผนัง แต่ละหยดปะทะชายคาก่อนตกกระทบพื้นเปาะแปะ

“ทั้งที่พยากรณ์อากาศบอกว่าวันนี้กับพรุ่งนี้ท้องฟ้าจะสดใสนี้นา”

มิฟุคุพึมพำ “ฮะ” เธออุทานคล้ายนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ไม่สนใจไถ่ที่เพิ่งปรากฏตัวออกมาและยอดอ่อนอะไรนั้นอีกต่อไป เด็กสาวลนลานหันหลังกลับ วิ่งไปตามเส้นทางแคบๆ หวังจะหลุดออกไปจากที่นี่

“มิฟุคุจัง รอเดี๋ยว จะไปไหนนะ”

“ชักผ้าเอาไว้นะสิ ลืมไปเลยว่าตากไว้ก่อนไปโรงเรียน!”

มิฟุคุรู้สึกวามชิโรไล่ตามหลังมา แต่คงเป็นเพราะไม่มีกะจิตกะใจจะใส่ใจ หรือรู้สึกมีแรงมาตั้งแต่เมื่อครู่ จึงเอาแต่วิ่งออกจากเขาวงกตชั้นหนังสือ มุ่งหน้าสู่ทางออก

ในที่สุดก็เปิดประตูเลื่อนออกสู่โถงทางเดินในอาคาร สิ่งที่มีฟุคุเห็นเป็นอย่างแรกคือร่างอิรุเนะที่ยังคงหลับใหลอยู่บนพื้น ทว่าสภาพดูแตกต่างจากอิรุเนะที่เธอเห็นเมื่อครู่ ผลึกหินโปร่งแสงราวคริสตัลหม่นคลุมทั่วทั้งร่าง อิรุเนะ มีเถาไอิวี่เลื้อยล้อมรอบ

“คะ...คุณอา?”

มิฟุคุประสานมือแน่น เคลื่อนกายเข้าไปใกล้อย่างหวาดๆ ความคิดที่ว่าอิรุเนะเสียชีวิตจากการขาดอากาศหายใจในผลึกหินเล่นเอาแผ่นหลังสั่นสะท้าน แต่พอสังเกตให้ดี ก็เห็นว่าส่วนท้องค่อยๆ ขยับขึ้นลงเชื่องช้า ทำให้รู้ว่าคุณอาอาจหายใจอยู่ อักษรสีแดงเข้มชวนให้นึกถึงดวงร้ายถูกเขียน

เอาไว้บนเปลือกตาวว่า ‘แม่’

“นี่มันอะไรกัน หมายความว่ายังไง”

“กะต๋าก”

“ว้าย!”

หงอนไก่ตัวเมียตัวเล็กๆ สัมผัสเท้าเด็กสาว

“คราวนี้ไก่ตัวเมียอะนะ”

“เพราะว่าเป็นยาภิโทธิรสเกลือ”

“เพราะเหตุผลพรรคนั้นเนี่ยนะ ไมลี แล้วสรุปว่าหูสุนัขของเธอมันยังไ้กันแน่ ขยับตุ๊กตักอยู่อย่างนั้น...แกมจุมูกยังยาวขึ้นด้วย”

เมื่อเฟ่งพินิจหลังออกสู่โถงทางเดินในอาคารสว่างจ้า หูสีขาวบนศีรษะมาซิโระเหมือนของจริงไม่มีผิด จมูกสีดำยื่นยาวออกมาด้านหน้าเป็นประกายชุ่มชื้นก็กำลังขยับพุดพิด นอกจากดวงตาและเส้นผมแล้ว ใบหน้ามาซิโระกลายเป็นสุนัขโดยสมบูรณ์

ภายใต้สถานการณ์พลิกผันเช่นนี้ มาซิโระกลับเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “การช่วยเหลือของมิฟุยมี่ประโยชน์มากเลย”

“...ฉันเนี่ยนะ สงสัยเผลอลหลับไปตอนอ่านหนังสือแน่เลย”

มิฟุยุปิดเปลือกตาแน่น พร่ำบอกรับตัวเองว่าเธอคงเผลอลหลับขณะอ่านหนังสือจนหลุดไปจากโลกแห่งความเป็นจริง

เธอตั้งใจลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็ว พอแล้ว ตื่นจากฝันได้แล้ว

ตื่นเสียทีสิ ตื่น ตื่น ตื่น ตื่น...

เด็กสาวภาวนาในใจแรงกล้า จากนั้นค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย ทว่าคุณอาก็ยังคงหลับไหลอยู่ในคริสทัล หูและจุมูกสุนัขยังคงติดอยู่กับร่างกายมาซิโระ ยิ่งดูยิ่งสมจริงกว่าเมื่อครู่เสียอีก

“อา พอเสียทีเถอะ...”

ไม่ว่ามิฟุยุจะพูดอะไร มาซิโระก็เอาแต่เอียงศีรษะครุ่นคิด ยังไม่ทันไร

เหล่าพฤษภษาถึงอกเงยออกจากพื้น ผ่น และชั้นหนังสือ แม่กึ่งก้านออกไปเรื่อยๆ ด้านหนึ่งเป็นเถากุหลาบเหลืองและชมพูกำลังเบ่งบาน ต้นเฟิร์นขึ้นเป็นพุ่มดกหนา ปลายใบเรียวยาวเล็กเสียดสีกรอบแกรบ ที่ขึ้นตรงมุมโน้นไซเฟิร์นวาราบิหรือเปล่านะ จู่ๆ ก็เกิดเสียงน้ำไหลจากที่ไหนสักแห่ง เม็ดฝนสาดซัดกระทบบานหน้าต่างขนาดมहीมาของห้องชั้นรูม ก่อนหลังไหลเป็นสายไม่ต่างอะไรกับน้ำตก ด้านใต้ตรงจุดนั้นกลายเป็นบ่อน้ำ ได้ยินเสียงปลากกระโดดน้ำดังจ๋อมเป็นระยะ

เด็กสาวกริดร้องคล้ายจะเสียดตืออยู่รอมร่อก่อนวิ่งลงบันไดไป ผ่านนาฬิกาแขวนซึ่งเข็มหยุดที่เวลาหกนาฬิกาห้าสิบนาที ทันใดนั้น เกิดสายลมหมุนวนม้วนตัวขึ้นมา

มีเสียงคนกำลังพูดแข่งแข่งมากกว่าสอง เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ เสียดแทรกเสียงฝนเข้ามาให้ได้ยิน กระทั่งมันหนวกหูจนอยากเอามือปิดโสตประสาท ทั้งที่ไม่เห็นมีวีแววใครแม้สักคน แต่บทสนทนาหลายหลาก จำแนกไม่ออกกว่าเป็นภาษาอะไรผสมปนเปจนแก้วหุมิพยุสันสะเทือน ชั้นหนังสือวูบไหวเล็กน้อย จนประตูห้องหนังสือตรงชั้นหนึ่งแง้มออก เธอเพิ่งรู้ว่าต้นกำเนิดเสียงมาจากหนังสือเหล่านั้น

ถ้อยคำรุกรานเข้ามา

มิพยุพยายามหยัดยึบบนแข้งขาอันสั่นเทา จะวิ่งออกจากโถงทางเดินไปด้านนอก ทว่าธงประดับหลากสีสั่นเรียวร้อยไปตามเชือกเส้นยาวยึดยื่นออกมาจากช่องว่างทุกหนแห่ง หนังสือที่เรียกว่าหนังสือ ชั้นหนังสือที่เรียกว่าชั้นหนังสือ ธงประดับเกี่ยวพันแขนขาและใบหน้ามิพยุ

“ชักประหลาดเกินไปแล้ว ฉันไม่เชื่ออะไรแบบนี้เด็ดขาด ความฝันฉันต้องฝันอยู่แน่ๆ”

เพราะอ่านหนังสือแปลกๆ นั้น เพราะอ่านนิทานปรัมปราพิลึกพิลั่นเรื่องนั้น ชายผู้มากับสายฝนและบุรุษแห่งแสงอาทิตย์ คนแบบนั้นจะไม่มี

ได้ยังไง อะไรที่เป็นนิทานปรัมปราที่มักแต่งเรื่องเกินจริงแบบนี้แหละ ทั้งปลาและลึอบสเตอร์น้ำจืดต่างกลายเป็นสายฟ้ามุดแทรกลงสู่ดิน กลายเป็นเมล็ดพันธุ์แตกหน่อขึ้นมา ถ้าไปถามครูผู้สอนชีววิทยาละก็ คงสอบตกวิชานี้แน่นอน

อา ไม่น่าอ่านเลย เพราะแบบนี้ไงฉันถึงได้เกลียดหนังสือเข้าได้

มิพยูเงยหน้าขึ้น พลังดิ่งที่ตรงระดับที่พันร่างกายออกแล้วโยนทิ้ง เธอเห็นลึอบสเตอร์น้ำจืดกำลังร่วงลงมาประปรายตรงอีกฟากหนึ่งของหน้าต่างได้หลังคา เด็กสาวถึงกับหมดเรี่ยวแรง

“มิพยูจัง”

เธอตกใจ หันขวับ

มาซิโระที่เกือบจะเหมือนสุนัขสีขาวแล้วนั้นมีมงอกขึ้นมาบนศีรษะ ยืนอยู่แทบจะติดหลังเธอ มาซิโระดิ่งตรงระดับออกจากร่างกายมิพยูทีละองอย่างพิถีพิถัน

“นี่ไม่ใช่ความฝัน แต่เป็น ‘คำสาป’ เมื่อกี้ก็เห็นแล้วนี่ ยันต์แผ่นนั้นที่เขียนเอาไว้ว่า ‘โจรขโมยหนังสือจะถูกทรงแห่งสัจนิยมมหัศจรรย์ไล่ล่า’ นะ”

มิพยูหอบจนไหลโยน พลังจ้องมาซิโระ

“พอเลย อย่าพูดเรื่องคำสาปอะไรนั่นอีก ฉันรู้สึกไม่ดี”

ทว่ามาซิโระกลับไม่สะทกสะท้าน

“หนังสือในมิคุระคัง ตอนนี้มีอยู่สองแสนสามหมื่นเก้าพันหนึ่งร้อยยี่สิบสองเล่ม และทั้งหมดถูกร่าย ‘คำสาปหนังสือ’ เอาไว้ หากมีคนขโมยหรือบุคคลที่นอกเหนือไปจากคนในตระกูลมิคุระหยิบหนังสือออกไปแม้แต่เล่มเดียว คำสาปนั้นจะเริ่มทำงาน ผู้ที่ขโมยเรื่องเล่าจะต้องถูกกักขังไว้ในกรงแห่งนิทานปรัมปรา และสิ่งที่ถูกเลือกในครั้งนี่ก็คือคำสาปหนังสือ สัจนิยมมหัศจรรย์ หรือเรียกอีกอย่างว่า Magical Realism เป็นคำสาปเอาไว้กักขังหัวขโมยเอาไว้ในโลกสัจนิยมมหัศจรรย์อย่างไรละ”

ระหว่างที่มาชิโรอธิบาย ธงสีลูกหม่อน สีดำเกมน้ำตาล เขียวปน เหลือง แดง และน้ำเงิน ยากที่จะระบุรูปทรง พวกมันคือปลานอกจากจาก โถงทางเดินในอาคารและผนัง พยายามเกาะเกี่ยวพันร่างมิฟุยุ

“ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพราะคำสาปสังขนิมมหัสจรรย์ทั้งนั้น การร้าย คำสาปใส่หนังสือไม่ใช่เรื่องแปลก เนื่องจากเมื่อย้อนกลับไปโนสสมัยที่ยัง ไม่มีเครื่องพิมพ์ หนังสือแต่ละเล่มล้ำค่ามาก ต้องใช้กำลังคนมากมายในการปกป้องหนังสือ เป็นพลังเวทแห่งการปกป้องรักษา และคำสาปของ พระผู้เป็นเจ้าของหรือที่นักบวชในศาสนาคริสต์เรียกกันว่า อะแนธีมา (Anathema)”

“...นี่สมมองเธอได้รับความกระทบกระเทือนมาหรือ?”

เด็กสาวเอ๋อมมือไปหาชั้นใส่รองเท้า ขณะข่มความรู้สึกอยากจจะ ร้องไห้ไว้ภายใน ปลายนิ้วสัมผัสเข้ากับแมลงสาบนอนหงายท้อง ซึ่งมีฟุยุ ลืมไปเสียสนิท เธอตะโกนสุดเสียง มันลุกขึ้นสันปีกสีดำวาวประหนึ่งเพลิง ลืมตาตื่น ก่อนตะแหนวดเรียวยาวคล้ายคันธนูไปรอบๆ แล้วออกบินอย่าง สบายใจเฉิบ

มาชิโรเข้ารับร่างมิฟุยุที่เพิ่งหมดสติทางด้านหลัง ประคองให้นั่งลง จากนั้นเปิดประตูให้แมลงสาบบินหนีไป ท่ามกลางหยาดฝนเม็ดแข็งที่ตก ไม่หยุดหย่อน แมลงสาบโฉบบินสู่ท้องฟ้าคลี่คลุมด้วยเมฆดำไหลเอื่อยไป ไกลแสนไกล

ย่านร้านหนังสือเก่าที่โอบล้อมอยู่โดยรอบมีคุระคังก็เช่นกัน ธงประดับ สีสันโดดเด่นหลังไหลออกไปปกคลุมท้องถนน ใบแปะก๊วยที่เคยเป็นสีเขียว เปล่งประกายสีทอง เมื่อสายลมพัดผ่าน ผงทองปลิวว่อนสะท้อนแสงระยิบทั่วทั้งเมืองสีเขม่า หน่ออ่อนผลิขึ้นบนกิ่งก้านที่ใบไม้ร่วงหล่นไปหมดแล้ว ฉะนั้นไม่ว่าพวกมันจะร่วงไปมากเพียงใด ก็มีสิ่งใหม่ผลิบานขึ้นมาแทนที่เสมอ

“เดิมทีคำสาปแห่งหนังสือถูกร้ายใส่หนึ่งเล่มต่อหนึ่งคำสาป แต่ตอนนี้หนังสือถูกขโมยไปเป็นจำนวนมาก ทำให้คำสาปมีมากตามไปด้วย

และด้วยพลังกำลังอันแรงกล้า เมืองทั้งเมืองจึงเปลี่ยนไปตามคำสาป นั่นหมายความว่า พวกเราเองก็อยู่ในโลกของ ‘สองพี่น้องแห่งหมู่บ้านฮังโมะ’ ซึ่งคำสาปมีผลเฉพาะเมืองโยมุนางะ ทำให้หวัชโมยถูกขังอยู่ในกรงแห่งเรื่องเล่าปรัมปราของเมืองนี้เท่านั้น”

รูปร่างมาซิโระที่ยืนอยู่ตรงปากทางออกเปล่งประกาย ร่างกายคล้ายถูกตัดเส้นรอบๆ ด้วยแสงส่องจากด้านหลัง

“มิฟูยุง จากนี้ไปมิฟูยุงต้องเป็นคนควานหาตัวหวัชโมยออกมาให้ได้ ถ้าจับหวัชโมยนั้นได้เมื่อไร คำสาปแห่งหนังสือก็จะคลายไปเอง เมืองแห่งนี้ก็จะกลับคืนสู่ปกติดังเดิม”

เมื่อออกมาด้านนอก เกิดสายฟ้าแลบแปลบปลาบเหนือท้องฟ้ามืดครึ้ม หยาดฝนขนาดมหิมาโปรยปราย พายุคลุ้มคลั่งกระหน่ำพัดหวิดหวิด ทว่าพอลมพายุสงบลงฟ้าก็สว่างจ้า พระจันทร์เต็มดวงกลับลอยเด่นอยู่กลางนภา เมฆฝนหนาหนักหมุนวนพลุ่งพล่าน พระจันทร์เต็มดวงสาดแสงลงสู่เมืองโยมุนางะอย่างเจียบเจียบ สะท้อนนัยน์ตาแมวดำเหลืองวาวพอดี มันกะพริบตาสองสามครั้งประหนึ่งทักทาย

“...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย พระจันทร์ขยับตาเนี่ยนะ”

พอลมพัดลง เหล่าพฤษชาติต่างผลิดอกออกใบตรงโน้นตรงนี้บนผืนดินเต็มไปด้วยดอกไม้ต่างอะไรกับภายในมิคุระคัง พวกมันแผ่ขยายออกไปจนคลุมไปทั่วราวกับคลื่นปูผืนพรมสีเขียวไล่เรื่อยจากเนินลงไป

เมืองทั้งเมืองแปรสภาพไปอย่างรวดเร็ว เถาไผ่แผ่กระจายไปทั่ว ร่ายระบำเข้ากับจังหวะสายฝนตกกระทบกระเบื้องหลังคาบ้านแต่ละหลัง สุนัขร้องเพลง แมวครวญบทอาชยาน สภาพถนนยางมะตอยดูฉูดฉาดจนเลนโคลนมาซิโระสัมผัสมีมิฟูยุงแผ่วเบา ขณะที่ฝ่ายหลังยืนงงงันทำอะไร

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

“**มิคุระคัง**” คลังหนังสือขนาดใหญ่ยิ่งกว่าหอสมุดใด นับเป็น
ทรัพย์สินสมบัติแห่งเมืองหนังสือ “**โยมุนางะ**” และมรดกตกทอด
ของตระกูลมิคุระ

กำลังจะ
ดัดแปลงเป็น
มังงะเร็วๆ นี้

“**มิคุระ มิฟูยุ**” เด็กสาวมัธยมปลาย ทายาทเพียงคนเดียว
ของตระกูล ผู้ปฏิเสธรังสีและมิคุระคังมาตลอด แม้อายาก
หนีห่างเพียงใด วันหนึ่งกลับต้องเข้าไปเป็นผู้แก่ “**คำสาป**”
ที่ถูกร่ายให้ผูขโมยหนังสือจากมิคุระคังต้องได้รับโทษทัณฑ์
ไม่เช่นนั้นทุกคนที่อาศัยในเมืองโยมุนางะจะไม่เหมือนเดิม
อีกต่อไป!

“

อ่านแล้ววางไม่ลง ใจเต้นมาก ทั้งสนุก
พอลุย ลุ้นขบคิด และอบอุ่น

”

เกตุดี marumura

นิยายแฟนตาซี

ISBN 978-616-14-0371-3

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB

